

Người Yêu Bị Nguyên Rửa

Contents

Người Yêu Bị Nguyên Rửa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	32
9. Chương 9	37
10. Chương 10	41
11. Chương 11: Kết Thúc.	46

Người Yêu Bị Nguyên Rửa

Giới thiệu

Xoay quanh một cô nàng có năng lực hạ rửa đặc biệt. Nhưng nàng làm vậy cũng là để bảo vệ những

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-bi-nguyen-rua>

1. Chương 1

Chu quốc.

Một nam tử trẻ tuổi lẳng lặng đứng ở ven hồ yên tĩnh, mái tóc đen dài được cột chặt, mấy sợi tóc trước trán càng làm hiện rõ vẻ tuấn dật của hắn, đôi mắt tối như đêm đen, chiếc mũi thẳng hoàn mỹ, đôi môi khêu gợi phối hợp cùng chiếc cằm cương nghị, toàn thân tản ra hơi thở vương giả trời sinh.

Chỉ là trong mắt hắn lúc này lóe lên một nỗi u buồn không muốn để người ta biết, đôi môi nhếch lên làm lộ rõ tâm sự nan giải trong lòng.

Hắn là nhị Hoàng tử, Long Đan Thanh.

“ Suy nghĩ gì vậy?”

Một tiểu tử tương đối trẻ tuổi hỏi. Tuy hắn mới hai mấy tuổi, nhưng lại là Võ Trang Nguyên, hiện tại là cận vệ của Long Đan Thanh. Đồng thời cũng là đường đệ (em trai họ) của Long Đan Thanh, được gọi là Long Quan Ngữ.

Ánh mắt Long Đan Thanh lạnh nhạt như băng, vẻ mặt sâu xa khó hiểu.

Ba tháng trước, Vương huynh của hắn sinh bệnh nặng, bệnh tình vẫn không thuyên giảm, tất cả mọi người đều thập phần lo lắng.

Hơn nữa, hắn còn cảm nhận sâu sắc hơn. Hắn thường sẽ đứng một mình giữa đêm mùa hạ như đang khẩn cầu ông trời....

“ Quan Ngữ, để ta yên lặng một chút.” Hắn nói.

“ Nhưng là....

“ Ta ở trong này cực kỳ an toàn, đệ có thể lui xuống được rồi.”

Long Quan Ngữ thấy thế nhịn không được mà thở dài. Hắn biết nhị Hoàng tử vẫn chân thành lo lắng cho Vương huynh.

Hắn cũng chỉ có thể lĩnh mệnh “ Vâng”

Long Đan Thanh nhìn hồ nước không giới hạn giống như biển sâu, cảm nhận loại cảm giác bình tĩnh này.

Hiện tại mặt trời chưa mọc, sắc trời vẫn có chút hỗn độn không rõ.

Một mình hắn chậm rãi đứng trên bờ, nghĩ đến tinh thần Vương huynh lúc rời đi luôn tràn đầy sức sống nhưng sau khi trở về lại đột nhiên bị bệnh, tất cả ngụy y đều không tìm ra nguyên nhân.

“ Trời ạ! Ai có thể nói cho ta biết, ta nên làm gì bây giờ?”

Hắn lớn tiếng kêu trước mặt nước im lặng, trả lời hắn cũng chỉ có tiếng vọng của hắn .

Hắn nhắm mắt lại để lắng nghe thanh âm chuyển động trên mặt nước, lại mơ hồ nghe được tiếng hát của nữ tử—

Hắn đột nhiên mở mắt ra, nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, muốn tìm ra ai đang hát?

Hắn chú ý tới tiếng hát du dương mê người ấy truyền đến từ sau hòn đá cạnh hồ....

“ Là ai?”

Hắn nhịn không được, lại làm kinh động người phía sau hòn đá.

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy một bóng người nho nhỏ hiện lên trước mặt hắn.

“ Chờ một chút!”

Hắn không chút suy nghĩ liền đuổi theo, hắn nhìn thấy một nữ tử nhỏ yếu đang liều mạng chạy trốn như trông thấy ác thú.

“Đứng lại!”

Hắn gầm lên một tiếng, đối phương như bị dọa mà nhảy dựng lên, không tự chủ được mà chạy chậm lại.

Hắn xông lên phía trước bắt lấy tay nàng, làm cho nàng không thể không quay đầu nhìn hắn—

“ A!”

Lãnh Diễm sợ hãi kêu lên một tiếng, nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện này, ánh mắt hai người giao nhau, thời gian giống như ngừng lại trong nháy mắt.....

Nữ tử này đẹp quá!

Long Đan Thanh cảm thấy trái tim mình không ngừng nhộn nhạo trước nữ tử xinh đẹp không biết tên này.

Dung nhan nàng như hoa sen, thần thái như hoa nhường nguyệt thẹn, tóc dài như tơ lụa rối tung trên chiếc lưng mảnh khảnh, da thịt trắng nõn như tuyết làm nàng giống như một pho tượng thủy tinh óng ánh trong suốt, chỉ cần khẽ đụng sẽ vỡ.

Làm hấn thích nhất là đôi mắt xinh đẹp của nàng. Hấn thậm chí muốn giữ lấy, một mình hưởng thụ.....

“ Người tên là gì? Ở đâu?”

Hấn gắt gao bắt lấy tay nàng, vội vàng ép hỏi, hoàn toàn quên mất thân phận lễ nghi của mình—hấn không giống nhị Hoàng gia cao cao tại thượng mà ngược lại giống Đổng Đồ Tử.

“ Buông! Ta không biết người!” Lãnh Diễm vùng vẫy, muốn thoát khỏi cái nam nhân đột nhiên xuất hiện này.

Nàng cho rằng, sáng tinh mơ sẽ không có người đi lại, cho nên thừa dịp tỷ tỷ còn chưa tỉnh, vụng trộm ra ngoài một chút, ngắm chiếc hồ nổi danh Chu quốc này.

Lại không nghĩ tới sẽ gặp nam nhân liều lĩnh như vậy!

Hấn nóng bỏng mà chuyên tâm như vậy làm nàng cảm thấy sợ hãi... Nàng biết bộ dạng mình không xấu, nhưng ánh mắt người nam nhân này thật sự quá mức xâm lược Nàng bắt đầu cảm thấy được hành vi một mình ra ngoài thật sự quá ngốc.

Về mặt xấu hổ muốn nói của Lãnh Diễm đã vô tình tản ra một loại hấp dẫn, khiến người ta muốn khám phá đóa hoa xinh đẹp này.....

“ Người là nữ tử nhà ai? Ta có thể phái người đi cầu hôn—“

“Hạ lưu!”

Nàng khẽ gắt một câu.

“ Ta cảnh cáo ngươi, ngươi tốt nhất nhanh buông ra, nếu không ta liền.....liền.....”

“ Liền như thế nào?”

“ Ta liền đánh ngươi!”

Lời nói vừa dứt, tiếng bạt tai thanh thúy liền vang lên!

Không khí giữa hai người lập tức đông cứng lại. Sắc mặt Lãnh Diễm trắng bệch, như là tùy thời đều có thể ngất đi.....

Sắc mặt nam nhân trước mặt xanh mét, xem ra một cái tát này của nàng đã làm nổi lên lửa giận của hấn.

“ Chưa từng có nữ nhân nào dám đánh ta..... Người cũng thật dũng cảm!”

“ A!”

Chương 1.2

Lãnh Diễm sợ tới mức muốn xoay người chạy trốn, nhưng hấn đã bắt lấy tay nàng, chỗ nào cũng không chạy được, chỉ có thể mặc hấn như dã thú đánh về phía nàng, đẩy nàng ngã vào bờ hồ bên cạnh.

“Buồng!”

Nàng vùng vẫy dưới thân hấn, đôi mắt đẹp lóe lên sợ hãi cũng bất an.

Troóng mắt hấn tỏa ra ngọn lửa mãnh liệt, hai tay như sắt thép yên lặng đè lên hai vai nàng

Nàng trừng mắt nhìn hấn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“ Giữa ban ngày ban mặt mà người dám đùa giỡn con gái nhà lành..... Trong mắt người có còn vương pháp không?”

Lúc này, mặt trời chậm rãi nhô lên, ánh sáng vàng óng làm hấn có thể nhìn rõ dung nhan của nàng hơn.

Thật đẹp!

“ Người tên là gì?”

Hấn hỏi lại một lần.

“ Ta không nghĩ sẽ nói!”

“ Không nói? Không sao, ta sẽ nghĩ biện pháp để người nói.” Hấn vẫn ung dung nhìn nàng chăm chăm, trong lời nói tràn đầy uy hiếp.

“Ta...Ta gọi là Hoa nhi.”

Nàng nói bừa một cái tên.

“Hoa Nhi? Ừm, chính xác giống một đoá hoa kiều diễm.....”

Hấn gắt gao nắm bàn tay mềm mại của nàng, không ngừng vẽ các vòng tròn lên giữa tay nàng.

Toàn thân Lãnh Diễm không ngừng nổi lên một trận da gà.

“ Bất cứ lúc nào nơi này cũng sẽ có người đi qua, người nhanh buông ra, nếu để ta kêu to người nhất định sẽ chết!”

Ngoài miệng Lãnh Diễm không chịu thua, trong lòng lại nhảy rất nhanh,.....

Hấn ngênh ngang đề lên cô, nhiệt độ nóng bỏng xuyên thấu qua y phục, hơi thở nam tính của hấn truyền đến mũi nàng, làm nàng không thể nào xem nhẹ khuôn ngực rắn chắc cường tráng của hấn đang gắt gao dán lên bầu ngực mềm mại của nàng, hai người vô cùng thân mật.....

Cái này sao có thể?!

“Người yên tâm, lúc này không có người đến.”

Bởi vì hấn muốn giải sầu, nên cấm bất cứ kẻ nào cũng không được đến gần nơi này. Mà nàng là tiên tử ông trời mang đến cho hấn, cho nên hấn muốn hảo hảo nắm chắc cơ hội—

“Ai nói?” Nàng không chịu tin tưởng.

“Ta nói.” Long Đan Thanh thoải mái trả lời.

Hấn phát hiện mặt nàng càng ngày càng hồng, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập....

“Còn có, người dám đánh ta, nhất định phải trả giá thật nhiều!”

Lãnh Diễm hoang mang nhìn hấn, cũng không kịp nói gì đã bị môi hấn che lại, đầu lưỡi nóng bỏng ướm át xâm nhập vào miệng nàng.

Cảm giác hôn nàng thật tốt..... Long Đan Thanh thỏa mãn nhớ lại.

Nàng ngọt ngào làm hấn càng muốn sâu xuống nữa, càng nóng bỏng, càng tham lam thăm dò mỗi một góc trong miệng nàng, hấp thụ nước bọt ngọt ngào của nàng, tà tứ đùa chiếc lưỡi xinh xắn đáng yêu của nàng, làm cho nàng không thể không dây dưa với hấn.

“Ừm.....”

Nàng không tự giác được mà ừm một tiếng.

Nam nhân trước mắt này là một người xa lạ với nàng, nhưng nụ hôn của hấn lại nhiệt tình như thế, khát vọng, cuồng dã không ngừng làm nàng bị hấp dẫn.

Nàng tuyệt đối không ngờ nụ hôn đầu tiên của mình lại mãnh liệt như vậy, mà nụ hôn này lại trao cho nam nhân nàng mới gặp mặt.....

“Thật ngọt! Ta chưa bao giờ hưởng qua tư vị ngọt đến thế.....” Hấn nói nhỏ, môi lại thông thả rơi xuống.

“Không cần như vậy.....”

Nàng cảm thấy mặt mình như sắp bị đốt cháy.

Cả người Long Đan Thanh không khách khí mà đè nặng lên trên người nàng, hấn có thể cảm nhận được nhũ phong mềm mại của nàng đang áp vào ngực hấn.

Mùi thơm của xử nữ truyền đến mũi hấn, kích thích huyết dịch đang chảy trong người hấn, hấn cảm nhận được rõ bộ phận nào đó của mình đang cứng rắn.....

Tay hấn phủ lên ngực nàng, dùng lực không lớn không nhỏ xoa lên ngực nàng.

“ Không cần! Người muốn làm gì?” Đối với hành động của hấn, Lãnh Diễm sợ tới mức choáng váng.

“ Sờ người a.” Hấn nói như chuyện đương nhiên.

“ Không cần như vậy.....”

Nàng hoảng sợ vùng vẫy, lại phát hiện tay hấn vẫn sờ nàng, thân thể nàng đột nhiên cảm thấy lạ lẫm mang theo cảm giác thoải mái.....

“ Ta không cho phép.....A! Người muốn làm gì?”

Nàng không kịp ngăn hai tay hấn dò xét trong y phục mình, phủ lên bộ ngực sữa của nàng. Nàng vội vã lùi lại, lại vẫn không ngăn cản được động tác vuốt ve của hấn.

“ Không cần! Dừng tay.....”

Tay hấn linh hoạt cởi chiếc yếm ngăn cách ra, bầu ngực xinh xắn đáng yêu lập tức xuất hiện trước mặt hấn, mê người lắc lư dưới ánh mặt trời.

Nhụy hoa màu hồng vừa tiếp xúc với không khí lạnh nhanh chóng trở nên kiên định.

“ Thật đáng yêu.....” Tay hấn đùa bỡn nụ hoa màu hồng của nàng, ngón tay xoa lên nụ hoa đáng yêu, lại nhẹ nhàng nắm nụ hoa xinh xắn kia. Chúng giống như trái cây vừa rơi từ trên cây xuống, tươi mới đến mê người.

Lãnh Diễm chưa bao giờ bị nam nhân đối xử như vậy, âu yếm của hấn kích thích cả thân thể nàng.

Toàn thân nàng cứng ngắc, gắt gao nhắm hai mắt lại, nằm mơ cũng không nghĩ tới có ngày nàng lại bị một người xa lạ đùa bỡn thân thể như vậy.

“ Người cái Đẳng Đồ Tử này! Buông.....” Thân thể nàng mãnh liệt run rẩy, hay tay không ngừng đánh lên thân thể hấn, ý đồ ngăn cản công kích của hấn.

Nhưng khí lực của nàng đâu có thể ngăn được nam nhân?

Lãnh Diễm càng kháng cự thì dục hỏa trong cơ thể Long Đan Thanh càng kích động, dẫn tới chinh phục dục vọng ẩn núp sâu trong lòng hấn!

Hấn bừa bãi vuốt ve vú nàng, mê muội ở nơi mềm nhũn kia.

Tiếp theo hấn cúi đầu ngậm nụ hoa không ngừng run rẩy kia vào miệng, dùng lực mút.....

“A....không cần.....” Nàng cảm thấy khoái cảm còn mãnh liệt hơn so với vừa rồi, mà hấn lại vẫn cố ý kích thích điểm nhỏ, làm nàng không thừa nhận được...

Chương 1.3

“Buông.....” Hai tay nàng đẩy vai hấn ra, sức lực nhẹ như bông.

Hấn giống như dã thú đói khát, tham lam chôn ở ngực nàng, đầu lưỡi ướt át không ngừng liếm láp vú nàng, hấn còn dùng răng nanh cắn lên nụ hoa cứng ngắc của nàng, làm toàn thân nàng không ngừng run rẩy.

Lãnh Diễm tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, trong miệng không tự chủ được mà bật ra tiếng thở dốc ngọt ngào.

Nàng muốn phản kháng, nhưng thân thể của hắn hoàn toàn vây khốn nàng, lưỡi của hắn làm toàn thân nàng hư nhược, không dùng được lực.

Một tay của hắn xoa bóp nửa người trên của nàng, tay còn lại hướng về phía quần lót của nàng.

“Dừng tay....”

Nàng xấu hổ kêu lên, nhưng phản kháng vô lực.

Tay hắn dò xét phía trên quần lót nàng, vỗ về chơi đùa mật hoa có chút ướt át của nàng, làm càn trêu đùa da thịt mềm mại của nàng, kích thích từng trận khoái cảm xa lạ.

“Không cần.....” Cả người nàng cong lên, cái miệng nhỏ nói ra lời nói cự tuyệt không sức thuyết phục.

Hắn cũng không để ý lời nói cự tuyệt của nàng, chỉ tùy ý trêu đùa đóa hoa non nớt kia, ngón tay tự tại ma xát hoa hạch mẫn cảm một hồi.

“Chán ghét.....không cần....” Nàng cảm thấy thân thể mình nóng quá, nóng quá.....

Tại sao lại như vậy? Nàng không hiểu.....

“Tiểu Hoa Nhi, nàng có biết bộ dạng của nàng có bao nhiêu đẹp? Tựa như một đóa hoa sắp nở, chờ ta tới tưới nước.....” Thanh âm khàn khàn của hắn mang theo dục vọng mãnh liệt.

Lãnh Diễm không có biện pháp đáp lại, chỉ biết thần trí đã từ từ rời khỏi thân thể của mình, làm nàng không giống mình.

Ngón tay của hắn không ngừng làm nàng chảy ra mật dịch ẩm ướt, chất lỏng trong suốt không ngừng tỏa ra hơi thở nữ tử.

Một mùi hương mê người muốn quyến rũ tình dục nam nhân.

Vì thế ngón tay của hắn vốn yên ổn trêu chọc ngoài tiểu huyết, không ngừng muốn dò xét khe hở nhỏ hẹp kia——

2. Chương 2

Cảnh báo H

“Không.....”

Khoảnh khắc ngón tay hắn tìm được tiểu huyết non mịn, toàn thân Lãnh Diễm căng thẳng, chau mày, môi anh đào đỏ rực vì kinh ngạc, đồng thời bộ ngực sữa cũng căng thẳng đứng lên.

Hắn nhẹ giọng nói bên tai nàng “Sao? Tiểu mỹ nhân, có thoải mái không?”

Nàng hơi hơi mở mắt ra, vừa thở vừa ngật đầu, nhẹ nhàng lên tiếng.

Long Đan Thanh cúi đầu xuống, hôn lên môi anh đào cực nóng của nàng, mà nàng giống như đã sớm chờ nụ hôn của hắn, môi hai người vừa tiếp xúc, cái lưỡi ướt át ngọt ngào của nàng tiến vào miệng hắn, cùng hắn dây dưa.

Trong lúc hai người ôm hôn, ngón tay hắn tham lam tiến vào trong huyết động, khuấy động trong cơ thể nàng.....

Theo động tác càng ngày càng kịch liệt của hắn, tiếng thở dốc của nàng cũng càng ngày càng nhiều, tay nhỏ nắm chặt cổ tay hắn, không biết là hi vọng hắn dừng động tác lại, hay hi vọng hắn tiến sâu hơn.....

Nhìn bộ dạng tình dục tăng vọt của nàng, chính Long Đan Thanh cũng dục hỏa thiêu đốt. Hắn hôn môi anh đào cực nóng của nàng, một tay tiếp tục trêu chọc tiểu huyết non mềm của nàng, tay kia lại xoa bộ ngực trắng sữa của nàng.

Thừa nhận hấn khiêu khích, Lãnh Diễm cũng cảm nhận được dưới bụng mình cũng không ngừng tê dại.

“Van cầu người.....” Nàng yêu kiều cầu xin, ý đồ ngăn cản hấn tiếp tục loại tra tấn không chịu được này.

Cho tới bây giờ nàng cũng không biết, thì ra nam nhân có thể mang đến cho nữ nhân cảm nhận vui thích.....

Long Đan Thanh mê muội ngất ngây trước mắt. Tóc dài rối tung chạm vào vai hấn, nụ hoa nhỏ của nàng biến thành màu hồng diễm lệ, trên mặt lộ vẻ thẹn thùng đáng yêu.

Hấn cúi đầu không ngừng dùng miệng treu trọc, đùa giỡn hoa nhĩ đã sớm trở nên cứng rắn, tay vẫn công kích mật huyết của nàng.

“A a.....không cần như vậy.....”

Lãnh Diễm không tự giác được mà đóng đưa thân thể phối hợp với hấn, khoái cảm mãnh liệt làm nàng phát ra thanh âm yêu kiều mê người.

Tiếng rên rỉ của nàng không ngừng vang lên, làm nửa người dưới của hấn càng ngày càng nóng.

Hấn để nàng mềm yếu vô lực nằm dưới người hấn, giải phóng hỏa nhiệt kiên định của mình.

Hấn nhanh chóng cởi quần lót nàng, tách đùi ngọc thon dài ra, tham lam hút hương vị ái dịch xử nữ của nàng.

Đầu lưỡi của hấn càng thêm tùy ý đùa bỡn đóa hoa đã nhuộm đỏ của nàng, dùng răng nanh nhẹ cắn tiểu hoa mẩn cảm, mãi đến khi nàng không ngừng nhúc nhích dưới thân hấn.

“Không cần! Buông.....” Nàng kích động kêu to, thừa nhận lưỡi nóng của hấn mang đến khoái cảm.

Hấn vươn hai tay ra vỗ về bầu ngực non mềm, dùng ngón trỏ nắn nụ hoa đỏ tươi.

“Không cần.....” Cả người nàng không ngừng run rẩy, thất lực lại không tự chủ được mà nâng lên, để có thể càng gần hấn hơn.

“Dừng tay.....Van người.....A——“

Lãnh Diễm chỉ cảm thấy một đợt khoái cảm mãnh liệt nhanh chóng tấn ra toàn thân nàng, vui thích làm nàng đạt tới cao trào trước nay chưa từng có.

Cả người nàng như bóng bị xì hơi, vô lực phản kháng.

Long Đan Thanh thừa dịp nàng đang đắm chìm trong dư vị cao trào, liền đem thân thể nàng điều chỉnh ở vị trí tốt, để kiên định sớm chuẩn bị tốt của mình đi vào trong mật huyết ướt át phía trước.

Rốt cuộc cũng hiểu hấn muốn làm gì, Lãnh Diễm muốn bảo vệ trong sạch của mình, chỉ tiếc có lòng nhưng không đủ lực.

“A——“

Nàng thống khổ kêu lên một tiếng, cảm giác hấn phá tan phòng vệ yếu ớt của nàng, hung hăng giữ lấy tẩm thân thuần khiết của nàng.

“Đau quá.....” Nàng kêu , thoải mái vui thích lúc trước cũng không chống đỡ được đau đớn lúc này.

Long Đan Thanh lại bất chấp tiếng khóc của nàng, lúc này dự hỏa trong cơ thể đã làm hấn sớm mất đi lý trí. Hấn mãnh liệt rút ra đâm vào giữa mật huyết khít chặt của nàng, bừa bãi hưởng thụ con mồi nhỏ mà mình bắt được.

“Đau quá.....không cần.....” Nước mắt không chịu được thống khổ liền rơi xuống.

Hấn vuốt ve bộ ngực non mềm của nàng, ngón tay khiêu khích nụ hoa mẩn cảm kia, làm thân thể nàng càng chảy ra nhiều mật dịch hơn, giảm bớt đau đớn vì hấn tiến công như dã thú.

Lãnh Diễm không ngừng khóc, lại ngăn không được bị hấn chà đạp, mà nàng cũng đau đến vô lực phản kháng, chỉ có thể nghe theo bản năng ôm chặt hấn, thân thể theo hấn rút ra đâm vào mà lắc lư.

Long Đan Thanh mê luyến nhìn nữ tử kiều nhỏ dưới thân, tình cảm mãnh liệt làm đôi má phấn nộn của nàng đỏ lên, hắn càng dùng lực kéo nàng về phía mình, cây gậy nóng bỏng tiến về nơi sâu nhất trong cơ thể nàng cùng với đó là một tiếng gầm nhẹ, hắn run rẩy đem hỏa nhiệt nóng bỏng bắn vào giữa hoa tâm nàng....

“A.....”

Nóng bỏng thành linh xảy ra làm Lãnh Diễm lại đạt tới cao trào, tình cảm mãnh liệt nhuộm đỏ thân thể mềm mại run rẩy của nàng, sau đó lại xụi lơ.

Long Đan Thanh ôm nàng vào ngực, ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng, vẻ mặt thỏa mãn như sư tử được ăn món ngon.

Hắn chưa bao giờ ở trên người nữ tử cảm thấy khoái trá như vậy, mà hai người còn là lần đầu tiên gặp mặt.

Nàng hồn nhiên lại đẹp như thế, hắn cơ hồ không nỡ buông nàng ra.....

Tay hắn vuốt ve cặp vú mềm mại của nàng, cảm thấy nụ hoa nàng trong lòng bàn tay hắn thay đổi, tình dục lại tăng vọt, tốc độ nhanh đến nỗi hắn cảm thấy khó tin.

Hắn còn muốn nàng!

“Nàng muốn lần nữa không?” Hơi thở nóng bỏng của hắn thổi qua tai nàng, làm nàng không ngừng run rẩy.

“Ngô.....” Nàng bị hắn âu yếm đến thoải mái không nói lên lời, chỉ có thể không ngừng đóng đưa.

Nàng nên vì chính phản ứng của mình mà cảm thấy xấu hổ mới đúng, nhưng nàng lại phát hiện mình cực kỳ hưởng thụ hắn mang vui thích đến cho nàng, nàng muốn đem cảm giác này khắc sâu vào thân thể mình, cả đời cũng không quên.....

“Ta muốn nàng.” Hắn khàn khàn nói nhỏ bên tai nàng.

“Không cần.....”

Nàng muốn cự tuyệt, nhưng lại cảm thấy đỉnh nóng của hắn đã để trước tiểu huyệt của nàng, nháy mắt, hắn lại xâm nhập trong cơ thể nàng.

“A.....”

Lãnh Diễm kêu lên, trong cơ thể cảm nhận mãnh liệt phong phú, nàng có thể cảm nhận được hắn trong cơ thể mình, làm lòng nàng không tự chủ được mà dâng lên một loại cảm giác kỳ dị.

Nhưng rất nhanh, rốt cuộc nàng cũng không có biện pháp suy nghĩ. Theo hắn giữ lấy, nàng lại chìm vào vòng xoáy dục vọng, không thể thoát khỏi.....

Chương 2.2

Tình cảm mãnh liệt qua đi làm Long Đan Thanh cảm thấy mệt mỏi, hắn thỏa mãn chìm vào giấc mơ.....

Khi hắn bị đánh thức, trừ bỏ thấy mặt ngoài ám muội của Long Quan Ngũ, nữ tử hắn muốn đã biến mất.

Mà Long Quan Ngũ nói hắn không nhìn thấy nữ tử nào chỉ thấy một mình hắn.

Long Quan Ngũ nói hắn hẳn là gặp mộng xuân nhưng hắn không tin.

Thân mật rõ ràng như vậy, hắn không phải mộng xuân, tuyệt đối không phải.

Hắn nhất định phải tìm ra nữ nhân này!

Sau đó cả đời này nàng chỉ có thể ở bên cạnh hắn, chỉ thuộc một mình hắn!

Nàng vội vàng bỏ chạy về chỗ trọ, Lãnh Diễm cũng không quên đánh thức tỷ tỷ đang ngủ mơ dậy.

Nhóm công chúa tới tham gia tuyển chọn phi của Chu quốc đều bị an bài ở nơi cách xa hoàng cung, ba ngày sau mới có thể vào cung. Vốn tưởng rằng nàng có thể thừa dịp lúc này đi ra ngoài chơi, không nghĩ tới sẽ gặp cái Đẳng Đồ Tử kia.

Lãnh Diễm bọc mình trong chăn bông, cả đầu đều nhớ tới nụ hôn âu yếm của nam nhân kia.
Nàng cùng tỷ tỷ đến Chu quốc là vì mấy ngày trước nhận được thiệp mời của hoàng thất Chu quốc.....

Đường quốc.

Trong Vân Nguyệt điện, Lãnh Ngọc nhìn thiệp mời trong tay, khuôn mặt mỹ lệ trở nên đau thương.

Nàng cắn cắn môi, nội tâm cuồng loạn kích động, nước mắt nhẹ nhàng đảo quanh trong hốc mắt.

Phản ứng dị thường của nàng làm cung nữ bên cạnh lo lắng “ Công chúa.....”

“Ta không sao. Các người lui xuống đi.”

Mọi người trong hoa viên đều lui xuống, chỉ còn lại mình nàng, Lãnh Ngọc chậm rãi đi vào hoa viên, đứng một chỗ lẳng lặng rơi lệ.

Một trận gió nhẹ thổi qua, không khí mang theo mùi hoa nhè nhẹ thoảng qua mũi nàng, thổi bay sợi tóc của nàng, càng làm hiện ra dung nhan thanh lệ thoát tục.

Nàng khẽ nhủ thầm, cắn môi dưới, thân thể không nhịn được mà run rẩy, bộ dạng khổ sở động lòng người, khiến người ta nhìn không được mau mắn ôm nàng vào ngực, hờ hững yêu thương.

Nước mắt càng nhiều càng không thể nào tẩy đi nỗi thống khổ của nàng vào giờ phút này.

Nàng nhớ lại ba tháng trước, nàng vô tình cứu một nam tử bị thương— hẳn là quốc vương của Chu quốc—Long Văn Mặc, trên đường cải trang đi tuần bị ám sát.

Nàng mang hắn vào hoàng cung Đường quốc, mời ngự ý chữa thương cho hắn.

Trong khoảng thời gian hắn tĩnh dưỡng ở đây, hai người sớm chiều ở chung, nhanh chóng phát sinh tình cảm. Nàng ái mộ hắn anh tuấn bất phàm, hắn quyến luyến nàng xinh đẹp thiện lương.

Trước khi rời đi, hai người thề non hẹn biển, Long Văn Mặc cũng nói sẽ nhanh chóng đến Đường quốc cưới nàng.

Nàng tin tưởng chờ ba mươi ngày.

Mà nàng chờ được cũng chỉ là tin tức vô cùng tàn nhẫn này.

Hắn muốn chọn phi!

Vì cái gì?

Chẳng lẽ hắn đã quên hứa hẹn với nàng sao?

Lãnh Ngọc hung hăng muốn xé rách thiệp mời, giống như muốn xé đi nam nhân đáng giận kia—

“Xé thư, lại không xé được.” Một thanh âm thanh thúy đột nhiên vang lên bên tai nàng.

Lãnh Ngọc xoay người, nhìn muội muội Lãnh Diễm chẳng biết đứng sau lưng nàng từ lúc nào.

Lãnh Diễm cũng có bộ dạng xinh đẹp, nhưng khí chất tản ra lại hoàn toàn khác nhau.

Nếu nói Lãnh Ngọc là tiên nữ thì Lãnh Diễm là yêu cơ.

Người dân Đường quốc luôn luôn sợ tránh Lãnh Diễm.

Bởi vì mẫu thân Lãnh Diễm là một hồ ly tinh tà ác, làm cho quốc vương của Đường quốc trầm mê trong sắc đẹp thiếu chút nữa dẫn đến họa diệt quốc, cho nên tất cả mọi người đều cực kỳ ghét nàng.

Nhưng Lãnh Ngọc lại cực kỳ thương yêu muội muội này..... Tất cả mọi người đều nói Lãnh Ngọc quá thiện lương, cho dù là người ác đứng trước mặt nàng, nàng cũng đem đối phương trở thành người thân.

Nhìn thấy muội muội, nước mắt của Lãnh Ngọc rốt cuộc cũng tràn ra.

“Tiểu Diễm....” Nàng cực kỳ ủy khuất gọi, nhào vào trong lòng muội muội khóc lớn.

“ Chuyện gì làm tỷ thương tâm như vậy? Nói uội biết, muội báo thù cho tỷ.”

Lãnh Ngọc cái gì cũng không nói, chỉ khóc đến thương tâm.

Lãnh Diễm bắt đầu nhìn tỷ tỷ khóc đến vô lực trong ngực nàng, nhìn không được thở dài. Xem ra nàng phải tự mình tìm ra nguyên nhân rồi.

Nàng đoạt lấy thiếp mời trong tay Lãnh Ngọc, nhanh chóng đọc qua nội dung.

“Quốc vương Chu quốc muốn mở đại hội tuyển phi?” Chẳng lẽ hắn thay lòng đổi dạ? Lãnh Diễm bất an trong lòng.

“ Chẳng nói Chẳng sẽ lấy ta.....” Lãnh Ngọc đáng thương tội nghiệp nói.

“Hắn nói? Hiện tại hắn công khai tuyển phi, liền chứng tỏ hắn căn bản đem lời nói hứa hẹn với tỷ lúc trước không quan trọng! Hắn căn bản là lừa tỷ!” Lãnh Diễm vì tỷ tỷ bị tổn thương mà cảm thấy bất công. Khắp thiên hạ chỉ có Lãnh Ngọc hiểu nàng, tiếp nhận nàng, cho nên nàng không cho phép ai được tổn thương Lãnh Ngọc!

“Ta.....” Lúc này Lãnh Ngọc càng thương tâm, ôm Lãnh Diễm khóc lớn “ Nhưng là tỷ thương hắn! Tiểu Diễm, tỷ lên làm gì bây giờ?”

Làm sao bây giờ?

Lãnh Diễm bắt chính mình phải tỉnh táo lại, một biện pháp bắt đầu hình thành trong đầu nàng.

Tuy nàng không muốn có bất cứ cái gì liên quan đến Chu quốc, nhưng vì tỷ tỷ mà nàng yêu nhất, nàng cũng không có biện pháp.

“ Hảo, đừng khóc nữa. Tỷ không nghe người ta nói nữ nhân xinh đẹp khóc lên rất xấu sao?”

Câu nói của nàng càng làm Lãnh Ngọc khóc lớn hơn.

“Muội có biện pháp, tỷ mau lau nước mắt đi, nếu không muội không nói được.”

Nghe vậy, Lãnh Ngọc vội vàng lau khô nước mắt.

“Nếu Chu quốc mời chúng ta, thì chúng ta liền đến đi.” Lãnh Diễm chậm rãi nói.

Bảy ngày sau, nàng cùng tỷ tỷ đến Chu quốc, đây là quốc gia của nam nhân tỷ tỷ yêu.....

Bởi vì quan hệ thân phận, cho nên Lãnh Diễm sớm hết hy vọng, cho rằng mình không có khả năng thành thân, sinh con, càng đừng nói đến việc có quan hệ xác thịt với nam nhân.

Cho nên vì điều này, nàng mới không phản kháng mãnh liệt..... Có lẽ trong tiềm thức nàng nghĩ nếu bỏ qua cơ hội này, về sau sẽ không có cơ hội.....

Cho đến giờ phút này, nàng vẫn mãnh liệt cảm nhận được hơi thở của hắn vẫn quanh quẩn bên nàng.....Bất quá nàng sẽ đem tất cả chuyện này dấu vào sâu bên trong nội tâm, vĩnh viễn không nói ra bí mật này.

Coi như là giấc mơ đi!

Nàng ngoan ngoãn nằm xuống, nhắm mắt lại, trong lòng vẫn nhớ lại giấc mộng này, chờ nàng tỉnh lại, nàng vẫn là Lãnh Diễm, toàn bộ đều sẽ không thay đổi.....

3. Chương 3

Hoàng cung Chu quốc lúc này phi thường náo nhiệt, công chúa của các nước đều đến tham gia tuyển phi. Những công chúa này đều chờ mong được quốc vương của Chu quốc lựa chọn, bởi vì bất luận là nhân phẩm, khí chất, học thức thì quốc vương Chu quốc đều thập phần kiệt xuất, hơn nữa tướng mạo của hắn lại vô cùng tuấn đạt, là ý lang quân độc nhất vô nhị.

Trong cung, tiếng người ồn ào, ca vũ êm nhẹ. Ngay khi trăng lên, một tiếng trống ngân ngai vang lên, mọi người lập tức ngừng ồn ào.

Lúc này một nam tử xuất hiện, phong thái hần hiên ngang, mày kiếm không thể che được ánh mắt tỏa sáng của hắn, chiếc mũi cao nhọn làm người ta phải ghen tị, giờ phút này môi mỏng có chút nhếch lên, chiếc cằm kiên định lại càng thể hiện hắn không phải là người dễ thỏa hiệp. Đôi mắt lạnh như băng, mặt không chút thay đổi của hắn khiến người ta cảm giác khó có thể tiếp cận.

Long Đan Thanh nhìn xung quanh, trong lòng than nhỏ. Vốn yến hội này Vương huynh nên tham gia, bởi vì đây là đại hội tuyển phi của hắn. Nhưng Vương huynh bệnh nặng nằm ở giường, đành phải để hắn tiếp đãi công chúa các quốc gia khác.

Kỳ thật trong lòng Vương huynh đã sớm chọn phi tử, đó chính là công chúa Lãnh Ngọc của Đường quốc. Chẳng qua do quy định của hoàng tộc, bọn họ vẫn phải giả vờ phát thiệp mời.

Nhìn các công chúa vẫn luôn cố gắng hấp dẫn sự chú ý của hắn, trên mặt Long Đan Thanh vẫn không chút thay đổi, trong lòng tràn đầy chán ghét.

Những trang phục cùng cách trang điểm của nhóm công chúa này trong mắt hắn rất tầm thường, chỉ có bề ngoài, không hề có trí tuệ.

Nhìn thấy sự trầm mặc của Long Đan Thanh, Long Quan Ngữ vỗ vỗ vai hắn “Đệ biết huynh không thích nữ nhân, nhưng huynh cũng nên cười một cái cho nhóm công chúa có chút mặt mũi.”

Long Đan Thanh có chút thay đổi cảm xúc nhưng hắn vẫn nhịn xuống “Không phải ta không thích nữ nhân! Đệ còn dám nói lung tung, xem ta trị đệ như thế nào!”

“Hảo hảo, không nói, không nói” Long Quan Ngữ vội vàng xin lỗi. Hắn cũng không nghĩ muốn làm Long Đan Thanh tức giận.

Long Đan Thanh biết mọi người xung quanh đều cho rằng hắn không thích nữ nhân.

Không phải hắn không thích mà hắn đang đợi, đợi một nữ tử bất phàm làm hắn cả đời yêu thương nàng.

Mà hắn cuối cùng cũng tìm được— là nữ tử hắn yêu bên hồ ngày đó.

Nhưng nàng giống như biến mất khỏi thế giới này, hắn đã bay qua tất cả các nơi trong hoàng cung nhưng vẫn không có tin tức của nàng.

Chẳng lẽ..... đó thật sự là mộng?

Không, hắn không tin!

Hắn tuyệt đối sẽ không buông tay, hắn muốn tìm nữ tử duy nhất làm hắn động tâm ấy—

“Hương Vân công chúa giá lâm!”

Thông báo của thị vệ làm cắt đứt dòng suy nghĩ của Long Đan Thanh, ánh mắt của hắn rời về phía cửa lớn.

Chỉ thấy vài cung nữ mặc quan phục xa hoa tiến vào đại sảnh, đứng sang hai bên, nghênh đón một nữ tử xinh đẹp khác.

Khuôn mặt của nàng tuyệt mỹ thoáng hiện nét cười nhợt nhạt, sự phong tình vạn chủng của nàng khiến mọi người không khỏi ái mộ.

Nàng nhẹ nhàng bước đến trước mặt Long Đan Thanh, cao nhã hành lễ với hắn.

“Hương Vân vẫn an quốc chủ.”

Nữ tử này khí chất uyển chuyển hàm xúc, đoan trang đại lượng! Nếu để nàng làm hoàng hậu một nước cũng rất xứng đáng.

Nói thật, hắn cũng có phần động tâm.....

“Hương Vân công chúa này đúng thật là đẹp! Không biết Lãnh Ngọc công chúa so với nàng thì ai đẹp hơn?” Long Quan Ngữ nhịn không được đoán.

Long Đan Thanh khẽ gật đầu. Hắn cũng muốn biết.....

Kỳ quái, sao bây giờ vẫn không thấy Lãnh Ngọc công chúa đến?

Nếu nàng không đến, Vương huynh phải làm sao bây giờ?

Ngay lúc Long Đan Thanh đánh hết sức phiền não, từng đợt mùi hoa mê người bay vào đại sảnh, toàn bộ người trong đại sảnh như lạc vào thế giới tràn ngập hương hoa.

“Lãnh Ngọc công chúa của Đường quốc đến!” Thị vệ lớn tiếng thông báo.

Hai người xuất hiện ở cửa lớn. Lãnh Ngọc từ từ xuyên qua đám người, đi đến trước mặt Long Đan Thanh, Lãnh Diễm đóng giả làm cung nữ đi theo bên cạnh nàng.

Long Đan Thanh vừa thấy Lãnh Ngọc, trong lòng đột nhiên hiểu rõ tại sao Vương huynh lại chỉ yêu một mình Lãnh Ngọc.

Bộ dạng Lãnh Ngọc chẳng những đẹp mà còn có một đôi mắt linh hoạt như có thể nói, miệng anh đào nhỏ kiều diễm ướt át, làn da lại vô cùng mịn màng. Trên người nàng tỏa ra một cỗ khí chất vừa thấy đã thương, khiến người ta muốn bảo vệ nàng cả đời, cũng khó trách Vương huynh lại yêu nàng.

Mà Lãnh Ngọc vừa thấy người trên đài liền sửng sốt.

Lãnh Diễm cũng phát hiện ra nàng không đúng “Sao vậy?”

Nàng vì bảo vệ Lãnh Ngọc nên giả trang thành cung nữ, còn dùng mặt nạ da người che lại khuôn mặt làm mình biến thành một nữ tử bình thường.

“Hắn không phải Long Văn Mặc.”

“Hắn không phải?” Lãnh Diễm nhất thời cũng ngây ngẩn cả người, nàng nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn nam tử anh tuấn phía trước—

Nàng nhìn thấy một con người đen sáng ngời.

Là hắn?!

Nam nhân ở hồ ngày đó!

Nàng vốn tưởng rằng bản thân sẽ không bao giờ gặp lại hắn, không nghĩ tới.....

Chương 3.2

Long Đan Thanh lơ đãng liếc nhìn nữ tử bên cạnh Lãnh Ngọc công chúa, hắn bắt gặp một ánh mắt tràn ngập khiếp sợ.

Đôi mắt mê hoặc lòng người không giống người thường như vậy. Mà hắn lại cảm thấy.....như đã từng gặp qua?

Rốt cuộc hắn đã gặp đôi mắt đó ở đâu? Vì sao lại quen thuộc như vậy?

Lãnh Diễm vội vàng cúi đầu, né tránh ánh mắt của hắn.

Nàng tuyệt đối không thể để hắn phát hiện ra thân phận của mình! Huống hồ nàng sớm đem chuyện tình ngày đó trở thành một giấc mộng.....

Nhưng cũng không thể phủ nhận, hào quang trong mắt hắn khiến nàng rung động.....

“Hắn không phải Long Văn Mặc, vậy hắn là ai? Sao lại ngồi ở vị trí chủ vị?” Lãnh Diễm hỏi tỷ tỷ, ánh mắt nhìn xung quanh, nhưng không nhìn Long Đan Thanh.

“Chu quốc có hai vị hoàng tử, Văn từng nói chàng có đệ đệ, tên là Long Đan Thanh.”

Cũng đúng! Trừ bỏ nhị Hoàng tử, còn ai dám dùng ánh mắt ngạo mạn như thế để nhìn người, thậm chí.....

Không cho phép suy nghĩ! Lãnh Diễm dùng lực lắc đầu, nhanh chóng đem hình ảnh xấu hổ kia loại bỏ. Hiện tại không phải lúc nghĩ đến những thứ này!

Nàng chú ý thấy, trừ bỏ Lãnh Ngọc, cơ hồ tất cả nữ tử ở đây đều thập phần ái mộ Long Đan Thanh.

Ngay cả Hương Vân công chúa đều cho là mình thanh cao cũng chạy không thoát khỏi sức quyến rũ của Long Đan Thanh.....

Hừ! Một đám nữ nhân nông cạn. Lãnh Diễm không khỏi hừ nhẹ.

Giờ phút này, vai nam chủ bị mọi người nhìn chăm chú đứng dậy.

Long Đan Thanh chậm rãi mở miệng, thanh âm trầm thấp, tràn ngập tư tình nói “ Hoan nghênh các vị kim chi ngọc diệp đã tới Chu quốc. Ta là nhị Hoàng tử- Long Đan Thanh. Ngày hôm nay vốn là ngày tuyển chọn phi của Vương huynh, nhưng hân có việc quan trọng phải làm nên sẽ do ta thay thế. Ta muốn thông báo với mọi người, các vị công chúa sẽ ở đây trong một tháng, nhưng trong một tháng này ai phạm phải bất cứ quy định gì của nước ta, ta sẽ không lưu tình mà mời các người trở về. Người nào không đồng ý với quy định này, ta cũng không miễn cưỡng, hiện tại mời rời đi.”

Sau khi hắn nói xong, cơ hồ không ai dám động, trừ bỏ—

Lãnh Diễm nói mấy câu với tỷ tỷ, tiếp theo bỏ chạy ra ngoài.

Nàng thật sự nhịn không được! Nàng nhất định phải đi nhà xí—

Hành động của nàng không chỉ làm mọi người kinh ngạc mà còn làm Long Đan Thanh ngẩn ngơ.

Long Quan Ngữ rốt cuộc cũng không nhịn được liền ôm bụng cười “ Thật khéo! Thì ra trên đời này cũng có nữ nhân sẽ vội vã muốn trốn huynh, hơn nữa còn là trước mặt mọi người..... Đệ thật muốn xem nàng là thần thánh phương nào? Dám không cho nhị Hoàng tử mặt mũi!”

Long Đan Thanh cúi đầu không nói, nhưng tâm tư đã bay theo nữ tử vừa chạy đi.....

Sau khi đi nhà xí xong, Lãnh Diễm cũng không lập tức trở về bên người tỷ tỷ, mà là ở bên ngoài hít thở không khí.

Bên trong một đồng sơn phần, khiến nàng không thể thở được!

Không khí bên ngoài vẫn tốt hơn.....

Đi đến sau hoa viên, nàng nhìn xung quanh đều vắng lặng, liền cởi áo choàng xuống, lộ ra mái tóc đen nhánh dài đến eo.

Từng tiếng nhạc du dương truyền đến, Lãnh Diễm không tự chủ được mà nhắm mắt lại, chậm rãi hừ nhẹ theo giai điệu.

Khi nàng đang sa vào thứ âm nhạc tuyệt mỹ đó, lại nghe thấy tiếng xì xào bàn tán của một đám nữ nhân.

“ Lãnh Ngọc công chúa kia chỉ mang theo một cung nữ bên mình, thật keo kiệt! So với phái đoàn của Hương Vân công chúa chúng ta còn kém xa”

“ Đúng vậy! Muội muội của Lãnh Ngọc công chúa là người độc ác kỳ quái!.....Người biết không? Hồ ly tinh kia nơi nơi quyến rũ nam nhân, ngay cả hồn phách cũng bị nàng cướp đi! Lúc có người đến gần nàng sẽ dùng mái tóc đen dài của mình gắt gao cuốn lấy đối phương, làm người ta không hít thở được cho đến chết!” Một cung nữ mặt tròn sinh động nói.

Những người khác vừa nghe xong đều sợ tới mức thở mạnh.

Lãnh Diễm vừa bực mình vừa buồn cười. Thì ra thanh danh của nàng bị truyền ra ngoài như vậy.

Đem nàng biến thành quái vật ăn thịt người nha.....

Không giải thích với các nàng một chút, sao được a?

Nàng giả bộ cực kỳ thân thiết, mỉm cười, đi đến phía cung nữ “Thật xin lỗi! Ta nghe thấy các người đang nói đến cái nữ yêu quái gì đó phải không?”

“Người.... Người là cung nữ của Lãnh Ngọc công chúa!” Có người nhận ra nàng liền giật mình kêu to!

Toàn bộ mọi người đều há hốc mồm, nghĩ thầm, lần này thì nguy rồi!

“ Không sai. Nhưng ta cũng giống các người, rất sợ nhị công chúa của chúng ta.”

“Thật sự? Vì sao? Nàng hung ác với người sao?”

“ Nàng cực kỳ đáng sợ! Nàng chẳng những dùng tóc đen cuốn lấy cổ người, chờ người không thở được cho đến chết, thậm chí nàng sẽ câu hồn phách của người, đến lúc đó người sẽ hoàn toàn mất cảm giác, không thể động đậy!” Lãnh Diễm nói dối.

“ Thật sự? Vậy nàng không phải là có yêu thuật chứ?”

“ Đúng vậy! Mà nàng còn có thiên lý nhãn, cho nên hiện tại ta nói xấu nàng—xong rồi! Ta nhất định sẽ chết! Nàng sẽ hạ chú ngữ giết ta! Ta phải nhanh trốn đi.....” Nàng nhanh chóng xoay người chạy đi, lưu lại một đám nữ nhân ngốc nghếch.

Lãnh Diễm trốn một góc che miệng, che mặt, đang muốn cất tiếng cười to, thì một nam nhân còn cười nhanh hơn so với nàng một bước.

“ Người trêu họ, đúng không?”

“Ai?”Lãnh Diễm đề cao cảnh giác nhìn bốn phía, phát hiện một bóng dáng cao lớn.

Nàng nhìn thấy khoe miệng Long Đan Thanh mỉm cười với nàng.

“ Thì ra là nhị Hoàng tử.”

Nhìn thấy vẻ mặt của nàng, Long Đan Thanh biết tiểu nữ nhân này không hề sợ hắn. Diễm này làm hắn thấy thú vị.....

“ Ta cho rằng người nói không đúng.”

“ Cái gì không đúng?” Nàng có chút khấn trương. Hắn có thể nhận ra nàng hay không?

“ Nghe đồn Lãnh Diễm là một mỹ nhân. Tuy cử chỉ hành vi của nàng có khác người, nhưng cũng khiến nàng càng thêm thần bí, càng khiến người ta muốn nhìn.... Xem ra người chỉ muốn hù dọa mấy cung nữ nhất gan này.”

Lãnh Diễm vì lời nói của hắn mà cảm thấy khó hiểu. Mọi người vẫn luôn đồn ra một đồng những tội danh không có thật của nàng. Nhưng sao hắn lại nói tốt cho nàng?

“ Ngài vẫn chưa gặp qua ta... Ách, nhị công chúa của chúng ta, sao biết nàng không phải như trong lời đồn?” Nàng phản bác nói, thân thể không ngừng di chuyển, ý đồ rời đi không dấu vết.

“ Ta chưa gặp nàng, nhưng ta có thể khẳng định lời người nói không phải sự thật.”

“Lời đường mật” Vì cái gì khi nàng nghe hắn giải thích cho nữ nhân, nàng liền không thoải mái? Dù cho nữ nhân ấy là nàng, nàng vẫn không thoải mái.

Nàng vừa giương mắt lên, phát hiện mặt hắn bị che lấp một tầng băng.

Nguy rồi! Hắn tức giận.

“ Ta cáo từ trước!”

Nàng muốn mau chóng rời khỏi nam nhân điên rồ này, nhưng hắn lại lấy tốc độ sét đánh chặn nàng lại, làm nàng không thể không nhìn thẳng vào mặt hắn.

“ Tiểu cung nữ, ta mặc kệ người là người của Lãnh Ngọc công chúa, ở Chu quốc, ta là chủ nhân của người, người tất phải nghe theo ta.” Hắn lạnh lùng nói, cảm giác thật dọa người.

“Nghe theo người” Lãnh Diễm kinh ngạc, nhưng nàng cũng có thể xác định hắn không thể nhận ra nàng “ Ta là chủ nhân của chính mình, ai ta cũng không nghe theo! Nếu ngài mất hứng, ta cũng không có biện

pháp. Huống chi ta là người của Đường quốc, cũng không phải người của Chu quốc!” Nàng một hơi nói xong, ánh mắt lóe ra tia sợ hãi, nhưng vẫn dũng cảm nhìn hấn chăm chú.

Long Đan Thanh hít sâu một hơi, không thể không tán thưởng nàng.

“ Khá lắm nha đầu nhanh mồm nhanh miệng! Nam nhân của ngươi sao lại chịu được người a?” Hấn cố ý trêu chọc nói.

Lời nói trào phúng của hấn làm nàng đỏ mặt, khí nóng cũng bay lên.

Nhưng nàng vẫn áp chế lửa giận hừng hực kia, ngẩng đầu cười một cái rạng rỡ với hấn.

Trái tim Long Đan Thanh chấn động.

“ Cám ơn nhị Hoàng tử đã quan tâm. Nhưng nhị Hoàng tử không cần lo lắng, ta sẽ ngoan ngoãn giống con cừu nhỏ, nằm trong lòng hấn.”

Lời của nàng làm Long Đan Thanh mơ màng. Không biết vì sao khi hấn tưởng tượng nàng nằm trong lòng nam nhân khác, hấn lại có chút không thoải mái.

Thật kỳ lạ, sao hấn lại đặc biệt quan tâm một cung nữ bình thường như vậy?

Mà hấn còn muốn hôn nàng..... Trời ạ! Hấn vậy mà bụng đói ăn quàng, cung nữ cũng muốn giỡn!

Nhưng, hấn vẫn cảm giác như đã gặp qua nàng.....

Hấn nhìn kỹ ánh mắt không khỏi hốt hoảng của Lãnh Diễm, hấn không nhìn ra nàng không phải giả bộ.

“ Nhị Hoàng tử, ta sợ công chúa tìm ta, ta đi trước.”

Nàng thoát khỏi tay Long Đan Thanh, sau đó hành lễ với hấn, rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Long Đan Thanh nhìn bóng dáng nàng, trong lòng không ngừng nói với mình, nàng chỉ là một tiểu cung nữ nhỏ mọn, không cần để ở trong lòng.

Chỉ là, hấn tựa hồ càng để ý.....

4. Chương 4

Chương 4

Xung quanh hậu hoa viên trong hoàng cung, sau giờ Ngọ gió thổi mát, Lãnh Ngọc đang chuyên tâm khâu, Lãnh Diễm ngồi trên cỏ, chống cằm lên tay, tự nhiên ngắm người.

“Tiểu Diễm, muội đang suy nghĩ cái gì vậy?” Lãnh Ngọc cúi đầu nhìn hoa văn trên khăn khâu, ôn nhu hỏi .

“ Lãnh Ngọc, tỷ cảm thấy Long Đan Thanh là người thế nào?” thật lâu Lãnh Diễm mới mở miệng.

“Tốt a. Luận thân thể, luận bề ngoài, luận khí chất đều là nhân trung chi long. Chỉ tiếc.....vẫn kém Long Văn Mặc một chút.”

Lãnh Diễm nhìn về tiểu nữ nhân bị tình yêu làm ê muội kia, một bộ biểu tình không dám lĩnh giáo..

Quên đi, tình yêu vẫn là lớn nhất.

“Tiểu Diễm.” Một tiếng kêu của Lãnh Ngọc gọi về lực chú ý của nàng.

“Chuyện gì?”

“Kỳ thật nhị Hoàng tử rất xứng đôi với muội nha, hấn nhất định sẽ thích muội..... Muội hà tất phải che dấu khuôn mặt xinh đẹp của mình? Vậy không phải thật đáng tiếc sao?”

“Muội cũng không cảm thấy vậy. Muội cảm thấy hân hân bản không xứng với muội.” Chán ghét, nàng sao lại nghĩ đến nộ hôn của hân?

“ Phải không? Nhưng ta lại thấy muội đối với hân có chút hảo cảm.....”

“ Muội nào có?” Lãnh Diễm vội vàng kháng nghị. Nhưng bởi vì phủ nhận quá nhanh, cho nên ngược lại lại tiết lộ tâm tình của mình.

“ Trước kia bất cứ là nam nhân nào muội cũng không có nhiều phản ứng như thế, chỉ cần ta vừa nhắc tới ba chữ Long Đan Thanh, mắt muội lập tức sáng lên, cảm xúc có chút kích động.”

“ Phải không?” Lãnh Diễm tự hỏi mình. Ủm, hình như có một chút.....

Nhớ tới nộ hôn của hân, nàng không phủ nhận mình có chút rung động.....

Lãnh Ngọc ở một bên thở dài, bỏ kim chỉ xuống quay đầu nhìn muội muội “ Tiểu Diễm, ta biết muội là một thiếu nữ thiện lương.”

Lãnh Diễm cười khổ một tiếng, có phần ai oán “ Người nào đó đã nói với muội mẫu thân là hồ ly tinh, mà bà lại yêu phụ vương..... Nếu nàng chỉ yêu người bình thường, cô lẽ muội cũng sẽ không mang cái danh xấu ấy trên người, nói muội là yêu nữ, là nữ nhân mang lại điềm xấu.”

“ Nhưng tình yêu cũng không sai——“

“ Vậy bọn họ liền hảo hảo yêu a! Làm chi còn gây sóng gió, chỉ sợ thiên hạ không loạn?”

“Lãnh Diễm, muội hận bọn họ? Trong lòng một người có cừu hận, cả đời sẽ không thoải mái.” Lãnh Ngọc vội vàng nói, không muốn trong lòng Lãnh Diễm có hận ý.

Lãnh Diễm nhìn chăm chú vào khuôn mặt thiện lương, mỹ lệ của Lãnh Ngọc, rất muốn nói cho nàng rằng, người đời đều không tốt như trong suy nghĩ của nàng!

Nhưng cũng vì tính cách của tỷ ấy như vậy, mới có thể cứu nàng, vẫn không phản đối nàng tiến vào cung, kết thúc cuộc sống lưu lạc của nàng.

Lãnh Diễm đành phải im lặng gật đầu, không muốn tổn thương tỷ tỷ nàng.

“ Lãnh Ngọc, tỷ thật tốt. Trên đời này trừ bỏ mẫu thân, tỷ là người tốt nhất với muội, cả đời này muội sẽ không để ai bắt nạt tỷ!” Nàng ôm tỷ tỷ. Cũng chỉ có trước mặt tỷ ấy, nàng mới có thể để lộ bộ dạng yếu ớt của mình.

“ Điều này ta biết a.” Lãnh Ngọc cười nói.

Ánh mắt Lãnh Diễm ngấm bức tranh thêu vẫn chưa xong của Lãnh Ngọc, phía trên là một nam nhân, mặc y phục màu xanh, nửa ngồi nửa tựa vào trên lan can, ngũ quan anh tuấn, con ngươi sáng ngời tràn đầy tình yêu, khóe miệng xuất hiện nụ cười ôn nhu..... Nếu không phải luôn dõi theo bóng dáng hân, mọi cử động đều khắc sâu trong lòng, sao có thể miêu tả sinh động như vậy?

“Chàng rất tuấn tú, đúng không?” Lãnh Ngọc ôn nhu hỏi.

Lãnh Diễm dùng lực gạt đầu, sợ một chút không cẩn thận, ánh mắt người đa sầu đa cảm kia sẽ bắt đầu khóc như mưa.

Nhưng, đã quá muộn.

Nháy mắt tiếp theo, Lãnh Diễm liền bị Lãnh Ngọc ôm cổ, khóc ngã vào trong ngực nàng “ Lãnh Diễm, ta muốn thấy chàng! Ta rất nhớ chàng.....”

“ Đây..... Muội cũng không có biện pháp! Không phải định bảo ta đi tìm hân đi?”

“Tiểu Diễm.....” Lãnh Ngọc mở đôi mắt to lưng tròng nước, trên mặt tràn đầy khát vọng

Mây Lãnh Diễm không khỏi nhả lại.

Không thể nào? Thật muốn nàng làm như vậy?

Lãnh Ngọc xoay người, nước mắt lại không có biện pháp rơi xuống “ Tỷ thật lo lắng cho chàng..... Chàng nhất định đã xảy ra chuyện gì, nếu không vì sao không muốn gặp tỷ..... Nhất định là như vậy! Tỷ muốn đi tìm chàng!” Lãnh Ngọc kích động nhắc vấy muốn chạy ra ngoài, lại bị Lãnh Diễm bắt được cổ tay.

“ Chờ một chút, tỷ đừng kích động.” Nàng không khỏi thở dài “Được rồi, muội giúp tỷ đi điều tra xem hấn hiện tại bị làm sao. Tỷ đừng nóng vội, hoàn thành bức thanh thêu này cho thật tốt, toàn bộ giao uội, muội sẽ giúp tỷ đi xử lý.”

“Lãnh Diễm, nếu không có muội tỷ cũng không biết nên làm gì?” Lãnh Ngọc ôm Lãnh Diễm, trong lòng tràn đầy cảm kích.

Tâm tình Lãnh Diễm lại thập phần trầm trọng.

Muốn tìm Long Văn Mực, tốt nhất đừng gặp phải người kia.

Một nam nhân làm nàng không được tự nhiên.....

Phòng to như vậy, trang trí xa hoa khí phái, trên mỗi góc cột đều là hình vẽ điêu khắc hoa lệ, trong phòng đặt một chiếc giường như quả đào lớn, toàn bộ đều nói lên thân phận cao quý của căn phòng.

Nhưng giờ phút này, có hai người đứng trước giường lớn, biểu tình cực kỳ nghiêm trọng.

“ Quốc sư, tình trạng vẫn chưa có chuyển biến sao?” Long Đan Thanh nhìn chăm chăm vào Long Văn Mặc đang ngủ say trên giường, hỏi một lão già bên cạnh.

“ Tình trạng của quốc vương vẫn như cũ. Nếu quốc vương còn không tỉnh lại, chỉ sợ hấn sẽ tự tiêu hao mà chết.” Quốc sư cung kính trả lời.

Long Đan Thanh xoay người đối mặt với ông “ Quốc sư, người là người hiểu biết, chẳng lẽ ngay cả người cũng không có biện pháp tra ra Vương huynh bị bệnh gì mà lại ngủ đến bất tỉnh như vậy?”

“ Trước mắt thần cũng chưa có đầu mối. Nhưng thần đoán bệnh lạ này khẳng định rất giống quốc vương Đường quốc.”

“ Đường quốc?”

“ Không sai. Sau khi quốc vương Đường quốc trở về cũng bị hôn mê.”

Chính là người Đường quốc giả trò quỷ sao?

“ Nghe nói nhị công chúa của Đường quốc là yêu nữ .” Quốc sư nói.

“ Người hoài nghi nàng dùng thần chú với Vương huynh?”

“ Có lẽ quốc vương đắc tội nàng, nàng mới có thể ra tay độc ác như vậy.”

“ Hoang đường! Chỉ là một nữ tử sao có thể có năng lực như vậy?” Long Đan Thanh giận dữ mắng mỏ, không thích mọi người đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu một nữ nhân. Hơn nữa cũng chưa khẳng định đây có phải do nữ tử kia làm hay không, như vậy đối với nàng là không công bằng.

Nhưng là..... bệnh của Vương huynh phải giải thích như thế nào? Long Đan Thanh lại nhìn Vương huynh đang say ngủ, không khỏi đau lòng.

Chẳng lẽ thật sự Vương huynh là do nàng hại?

Nếu là vậy..... hấn nắm chặt quả đấm.

Hấn tuyệt đối không từ bỏ.

Lãnh Diễm phí một phen công phu mới vào được phòng này, không ngờ lại đụng phải Long Đan Thanh cùng một lão già đang tiến vào.

Mãi đến khi xác định không còn ai, Lãnh Diễm mới vụng trộm đi ra.

Vừa rồi cuộc nói chuyện của Long Đan Thanh với lão gia hỏa kia. Tất cả đều truyền vào lỗ tai nàng làm nàng hết sức tức giận.

Việc này thì liên quan gì tới nàng? Nàng không biết đã xảy ra chuyện gì nha.

Nhưng lão gia hỏa kia nói sau Long Văn Mặc trở lại Chu quốc liền hôn mê, hẳn không phải là.....

Nàng nhanh chóng tiến lên, hai tay che trước ngực hắn, trong miệng niệm thần chú, chỉ thấy ánh sáng một chiếc kim sắc ở trước ngực hắn bay lên, pháp phệh giữa không trung.

Từ khi nàng sinh ra, trên người nàng có một cỗ năng lượng thần kỳ. Mà nàng cũng học được trên người một lão nhân chút chú ngữ.

“ Là tuyệt tình chú?”

Tuyệt tình chú là nàng vụng trộm chú pháp trên người Lãnh Ngọc, chỉ cần Lãnh Ngọc cùng đối phương da thịt chi thân, chú pháp liền bắt đầu hoạt động. Một khi đối phương có hành động thay lòng đổi dạ sẽ tiến vào hôn mê, sau đó sẽ phát điên, sau cùng sẽ phát điên mà chết.

Sở dĩ nàng dùng đến chú này cũng là để bảo vệ Lãnh Ngọc không bị tổn thương.

Mà hiện giờ Long Văn Mặc trúng tuyệt tình chú, liền chứng minh hắn đã từng thay lòng đổi dạ— nếu hắn đối với Lãnh Ngọc là thật tâm, tuyệt tình chú sẽ không phát huy tác dụng!

Nàng cắn răng một cái, lạnh lùng nhìn chăm chú vào nam tử trên giường.

Hắn dám phụ lòng Lãnh Ngọc.....

Nàng mới không cần cứu hắn!

Lúc này, người trên giường đột nhiên mở mắt ra, dọa Lãnh Diễm nhảy dựng lên.

Hắn Sao hắn đột nhiên lại tỉnh lại?

“ A ” Hắn quát to một tiếng.

“ A ” Nàng cũng quát to một tiếng theo.

Lãnh Diễm muốn chạy trốn, nhưng đã quá muộn. Nàng bị hắn bắt được, đặt ở dưới thân không thể động đây.

“ Người đang làm cái gì thế? Buông” nàng hỗn hển đấm hắn, nhưng hắn căn bản không để nàng kháng nghị.

Lãnh Diễm ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đờ đẫn của hắn.

Nàng phải tìm cơ hội thoát thân, bởi vì lý chí người phát điên đều bị hủy diệt. Hiện tại, nàng không thể chọc giận hắn.

“ Người..... Người không cần quá xúc động....”

Thoáng chốc chỉ thấy Long Văn Mặc nổi điên nắm lấy tóc mình, văng la to, mà một câu hắn nói nàng cũng không hiểu. Mà ánh mắt điên cuồng của hắn làm nàng sợ hãi, sợ trong nháy mắt sẽ bị hắn xé nát.

Nàng cố vùng vẫy thoát thân, nhưng hắn phát hiện ra, giống như dã thú phát hiện ra dê con, hắn đánh về phía nàng, tay hung hăng muốn xé rách quần áo nàng.

“Buông tay” Dưới tình thế cấp bách, nàng liền hung hăng tát hắn.

Nàng kéo y phục bị xé rách muốn rời khỏi, hắn lại bắt được “Ngọc nhi, đừng đi.....”

Lãnh Diễm chợt ngăn ra

Nàng bình tĩnh nhìn nam tử trước mặt— trong lòng hắn vẫn lo lắng cho Ngọc nhi?

Nhưng kể tiếp nàng phát hiện tà ác trong mắt hắn lại dâng lên, rõ ràng hắn mất đi lý trí rồi.

Nàng vội vàng muốn bỏ tay hắn ra, nhưng lại bị hắn cường bạo kéo vào lòng.

“ Buông.....”

Lúc hai người đang dây dưa không rõ, một thanh âm tức giận phía sau vang lên.

“ Xảy ra chuyện gì?”

“ Nhị Hoàng tử,cứu ta!” Lãnh Diễm nhìn thấy Long Đan Thanh, như gặp được cứu tinh, vội vàng kêu to.

Long Đan Thanh bước gần đến, thị vệ cũng đồng loạt xông lên,một lát liền chế ngự được Long Văn Mặc đang rống lên.

“ Nơi này giao cho các người.” Hần ra lệnh.

“Vâng!”

Long Đan Thanh đến gần bên người Lãnh Diễm, lạnh lùng kéo nàng ra cửa, mở cửa một phòng khác, đẩy nàng vào, lập tức khóa trái cửa, không cho nàng trốn thoát.

Hần vẫn chưa nói chuyện, chỉ lẳng lặng đánh giá nàng từ đầu đến chân.

Lãnh Diễm biết nguy trạng của mình đã bị phát hiện—

5. Chương 5

“ Đây là chuyện gì? Nàng đùa giỡn người như vậy rất vui sao?”Ngữ khí Long Đan Thanh lạnh đến dọa người.

“ Ta không đùa giỡn người.....A! Người làm cái gì vậy?”

Trong mắt Long Đan Thanh bắn ra một tia rét lạnh, vươn tay lần mò mép tóc nàng, quả nhiên phát hiện một tầng lá mỏng.

Tiếp theo, hần dùng sức xé chiếc mặt nạ giả kia ra—

Là nàng?

Khuôn mặt của hoàn mỹ như tiên, đôi môi hoa hồng, đôi má đỏ ửng, thẹn thùng làm người ta phải thương tiếc, tóc dài đen nhánh, giống như hoa sen mới nở, mà lại thanh lệ thoát tục giống Bạch Liên.

“ Ta luôn cảm thấy giống như đã từng quen..... Thì ra là mít ướt bên hồ Ái” Hần sớm nên đoán được.

Nàng muốn đưa tay đoạt lại, nhưng ngược lại lại bị hần kéo vào ngực, gắt gao ôm.

“ Buông! Người muốn làm gì?”

Nàng kinh hoàng bất an vùng vẫy.

“ Đem khuôn mặt mỹ mạo che lại cũng được, nếu không sẽ đưa tới anh mắt thèm muốn của nam tử trong thiên hạ..... Ta cũng không hy vọng nam tử trong thiên hạ mơ ước nàng.”

Tay hần nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt như trẻ sơ sinh của nàng, nàng lại xoay mặt, trốn tránh đụng chạm của hần.

“ Không nên đụng ta!”

“ Sao? Nụ hôn nóng rát của chúng ta trong lúc đó, nàng hần không phải đã quên chứ?”

Khóe miệng hần cười lạnh, trong mắt lại bắn ra tia sát khí rét lạnh.

Nếu anh mắt có thể giết người, chỉ sợ hần đã chém nàng thành tám mươi khối rồi.

“ Vô sỉ!”

Nàng khinh thường hừ nhẹ một tiếng.

“ Vô sỉ sao? Ta nghĩ nàng cũng khó quên a....”

Hắn nhẹ vỗ về cánh tay của nàng, da thịt bị tiếp xúc làm nàng cảm thấy rung động.

Hắn nhẹ nâng mặt nàng lên, khàn khàn nói “ Khó trách ta không tìm được nàng..... Thì ra nàng không phải người Chu quốc.....” Hắn mềm nhẹ hôn lên đôi môi không thể kháng cự của nàng——

Môi truyền đến một trận đau nhức, làm hắn không khỏi buông nàng ra.

Hắn sờ môi mình bị nàng tàn phá “ Nàng——“

“ Ta nói rồi, không cho phép ngươi gặp ta, nếu không ta sẽ không khách khí——“

Môi nàng vẫn dính máu hắn, giọng điệu mang theo phần nộ, con ngươi trong sáng vô tình trách cứ hắn

“ Ta sẽ làm nàng thuộc về ta”

Hắn bá đạo biểu thị công khai. Trên người tiểu nữ nhân này có nhiều bí mật hắn muốn khám phá, mà hắn sẽ cởi bỏ từng cái—— dù ắt nhiều thời gian, hắn cũng không để ý.

“ Không có khả năng! Ngươi đợi kiếp sau đi!”

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi định trở về.

“ Không có khả năng?”

Hắn đột nhiên biến sắc, hung hăng bắt lấy bả vai nàng, cơ hồ muốn bóp nát nàng.

Nam nhân này sao lại biến sắc nhanh như vậy? Lãnh Diễm thiếu chút nữa không có biện pháp tiếp nhận cảm xúc đột ngột thay đổi của hắn.

“ Nàng cho rằng nàng có lựa chọn sao?” Hắn lạnh lùng nói một câu

“Ngươi muốn làm gì?”

Lãnh Diễm thấp phần sợ hãi. Mặt hắn cách nàng vài tấc, mà hắn cũng cảm thấy vừa ý với sự sợ hãi của nàng.....

“ Tiểu ái nô, đừng sợ, ta sẽ không thương tổn nàng. Ngược lại, ta còn hảo hảo yêu nàng.”

Tay hắn khiêu khích chạm đến nụ hoa của nàng, lập tức nàng liền hít sâu một cái.

Lãnh Diễm bắt chính mình đối diện với nam nhân trước mắt “Ngươi không có quyền chạm vào ta! Ta không phải người của ngươi, lại không phải nữ nô, không cần phải đối phó với thú tính của ngươi!”

Chỉ thấy trong mắt Long Đan Thanh bùng lên tức giận, đem hai tay nàng đặt ở bên hông, để nàng không thể động đậy.

“ Nàng cái Tiểu Phiến Tử này, ta sẽ không thả nàng!”

“ Ngươi dựa vào cái gì mà nói như vậy? Ta lừa ngươi cái gì?”

Long Đan Thanh nhẹ vỗ về mái tóc như tơ lụa của nàng, thì thào tự nói “ Nàng lừa trái tim ta.....”

Từ khi gặp nàng ở hồ, hắn liền ngày đêm nhớ đến nàng. Mà nàng lại vẫn giả dạng làm một tiểu cung nữ bình thường, làm hắn bị đùa giỡn xoay vòng, thương tổn nghiêm trọng đến lòng tự trọng nam tính của hắn.

“ Ngươi nói cái gì?”

Kỳ thật nàng đã nghe được nhưng nàng vẫn muốn hắn lặp lại lần nữa.

Hắn buông nàng ra, bất an quay mặt sang chỗ khác, tựa như tiểu hài tử giận dỗi, không chịu nhìn nàng.

“ Ngươi không phải là thẹn thùng chứ?” Nàng cực kỳ kinh ngạc, Thì ra nam nhân ngạo mạn này cũng biết thẹn thùng.

“ Câm mồm!”

Long Đan Thanh bắt được cánh tay nàng, để lại dấu tay trên da thịt non mịn của nàng. Thống khổ cùng cảm ghét trong mắt hắn rút cuộc làm Lãnh Diễm không cười nổi, vẻ mặt hắn giống như nàng là người tà ác, một nữ nhân thấp hèn.

Điều này làm cho tâm nàng như bị nhéo một chút.

Long Đan Thành nhìn quần áo không chỉnh tề, không ngừng run rẩy của nàng, liền nói nàng lại gần, cố ý ấn một nụ hôn trần trụi lên vai nàng. Ánh mắt hắn không hề che dấu khát vọng nóng rất trong lòng, nhưng giọng điệu lại lạnh như người chết.

“ Nếu ta lấy tội danh mưu hại quốc vương Chu quốc giao nàng ra ngoài, nàng nghĩ mình sẽ có kết cục như thế nào?”

“ Người có thể giao ta ra ngoài để ta thử xem mình sẽ bị sao!”

Nàng dối, nói.

“ Ta sẽ, tin tưởng ta. Nhưng không phải hiện tại.” Khẩu khí hắn lạnh lẽo giống như không để ý đến sống chết của nàng.

“ Người cho là người có thể khống chế ta? Người phải biết, không có ta, Vương huynh của người cũng sẽ mất mạng!”

Hắn cầm lấy cằm của nàng, biểu tình hung ác, lãnh khốc “ Ta cảnh cáo nàng, nếu Vương huynh của ta có xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối sẽ không buông tha nàng!”

“ Ta là người không dễ bị uy hiếp!”

“ Nếu ta uy hiếp tỷ tỷ của nàng thì sao?”

Sắc mặt nàng trắng bệch “ Người dám!”

“ Nếu nàng nghe lời ta, ta đảm bảo nàng ấy sẽ lên làm vương phi của Chu quốc, cùng người trong lòng ở chung một chỗ. Nếu không..... Cả đời này nàng ấy cũng sẽ không thể trở về quốc gia của mình.”

“ Nếu người dám động một cọng tóc của nàng, ta liền——“

“Nàng liền như thế nào?”

Cho đến giờ phút này, Lãnh Diễm mới hiểu nam nhân trước mặt này có bao nhiêu đáng sợ. Hắn sẽ nắm bắt cơ hội mà đưa kẻ địch vào chỗ chết, làm cho đối phương không thể không đi vào khuôn khổ.

“ Xem như người lợi hại!”

Nàng vừa xấu hổ vừa muốn thoát khỏi trói buộc của hắn, nhưng cũng chỉ là uống phở “ Có thể buông ra không?”

Nàng tức giận nói.

“ Hôm nay ta muốn trừng phạt nàng!”

“ Người muốn làm cái gì?”

Nàng kinh hãi trừng to mắt.

Hắn không để ý tới vùng vẫy của nàng, một tay cởi bỏ y phục của nàng, cái yếm cũng bị hắn kéo xuống, rất nhanh bộ ngực sữa mềm nhẵn của nàng hiện ra trước mặt hắn.

“ Không cần.....”

Nàng xấu hổ thọc vào ngực hắn. Tuy nàng có tâm phản kháng, nhưng tiếc rằng khí lực của nàng đã mất, chỉ có thể nung nịu thở dốc.

Tay hắn bá đạo phủ lên cặp vú no đủ nhỏ xinh của nàng, nụ hoa màu hồng đã mẫn cảm đứng thẳng.

Từ lần trước, hắn không lúc nào là không nhớ tới, nghĩ muốn cùng nàng một lần nữa, thật tốt nhắm nháp tư vị ngọt ngào của nàng.

Hiện tại nàng lại rơi vào trong tay hắn, hắn tuyệt đối không để nàng rời khỏi!

Tay hắn vốn nhẹ nhàng xoa bóp vú nàng, sau đó lại dùng ngón tay tùy ý đùa bỡn nụ hoa màu hồng của nàng, âu yếm của hắn mang đến từng trận tê dại làm Lãnh Diễm không ngừng thở gấp.

“ A....Không cần như vậy.....” Nàng vô lực cầu xin.

Hắn không để ý tới kháng nghị của nàng, há mồm ngậm chặt một bên nụ hoa, mùi thơm mê người trên cơ thể nàng truyền vào mũi hắn, làm hắn càng thêm hưng phấn.

“Ừm....không” Nàng không thừa nhận được hơi nóng trên người, chỉ có thể nhắm mắt ngâm nga.

Đầu lưỡi Long Đan Thanh vẽ tròn tròn xung quanh nụ hoa nàng, sau đó dùng lực mút, khinh nuốt. Thân thể Lãnh Diễm vì bị hắn khiêu khích mà như có dòng điện tán loạn chạy qua.

Hắn ngừng đầu nhìn khuôn mặt phiếm hồng, hưng phấn của nàng, nàng rên rỉ yêu kiều vì vui sướng, hai tròng mắt tràn ngập tình cảm mãnh liệt, biểu hiện này đã chứng minh nàng đã hoàn toàn bị dục hỏa khống chế.

“ Nàng có muốn ta hay không?” Thanh âm hắn khàn khàn hỏi

Nàng chỉ có thể dùng lực lắc đầu.

“ Còn cứng rắn cái lại?”

Hắn lập tức đẩy nàng ngã xuống giường, hai tay xóc vấy nàng lên, lộ ra quần lót màu trắng.

Khi hắn muốn cởi vật trở ngại kia ra, lại bị một tay nàng đè lại.

“ Không thể.... Người còn như vậy, ta sẽ hét to....” Nàng hỗn hển cảnh cáo hắn nhưng hắn tuyệt đối không để ý.

“ Thời điểm ta muốn nàng, không ai có thể ngăn cản ta.” Trong ánh mắt hắn tràn ngập dục hỏa mãnh liệt, cần thân thể ngọt ngào của nàng đến thỏa mãn.

“ Không” Lời cự tuyệt của nàng cũng không ngăn cản được hắn cởi quần lót của nàng ra, nước mắt nhục nhã lặng lẽ rơi xuống.

“ Hiện tại khóc cũng không kịp!” Khẩu khí của hắn không chỉ có chút hờn giận mà còn phần nộ vì nàng dám cự tuyệt.

“ Không cần.....”

Hắn dùng lực kéo chân nàng ra, ngón tay thô lỗ thăm dò vào nơi ẩm ướt, chặt chẽ của nàng, tiếp theo hắn cúi đầu ngậm chặt nụ hoa phần nộ, ngón tay bắt đầu ma sát theo tiết tấu, rút ra đâm vào.

“ A.....” Nàng vô thức bật ra âm thanh rên rỉ.

Phản ứng của nàng làm hắn có cảm giác thoải mái, hắn càng dùng tốc độ nhanh hơn nữa.

“ Long.....” Hai tay nàng không tự giác mà bắt lấy tay hắn, vô lực ngăn cản thân thể đang run rẩy. Hoa huyết của nàng không ngừng tiết ra mật dịch, thấm ướt ngón tay hắn.

“ Van cầu người.... Không cần như vậy....” Nàng đã hoàn toàn bị lạc vào giữa khoái cảm, hai gò má mỹ lệ nhuộm đỏ, cặp vú mềm mại mê người cũng theo hô hấp dồn dập mà run rẩy.

Nghe được thanh âm yêu kiều của nàng, hắn như mất đi tự chủ, một tay càng dùng sức xoa nắn nụ hoa, cũng đem một nụ hoa khác ngậm trong miệng, dùng lực mút, khiêu khích. Lãnh Diễm bị hắn đùa đến nổi mất đi thần trí.

“ A....A.....” Môi anh đào nhỏ xinh của nàng không kịp mở miệng mà bật ra tiếng rên rỉ.

Long Đan Thanh say đắm giữa cảm thụ của mình, nhắm nháp mỗi tấc da thịt của nàng, muốn đem hương vị ngọt ngào cùng xinh đẹp của nàng khắc thật sâu vào trong tim mình.....

Mồ hôi làm mái tóc dài dính lên mặt hắn, bình thường hắn tuần mỹ không giống phàm nhân, mà hiện tại nam nhân này lại điên cuồng không kháng cự lại được .

Về mặt cuồng loạn của hắn, lửa nóng trong mắt làm hắn giống như một dã thú mất đi lý trí, tiếng hít thở nồng đậm làm nàng cảm thấy mình giống như động vật nhỏ yếu rơi vào tay thợ săn, không có một chút chống cự.

Long Đan Thanh lật người nàng qua, làm nửa người trên của nàng phủ lên giường, nhấc cái hông cao cao lên, không kiêng sợ vuốt ve chỗ kín bí mật giữa hai chân nàng, làm thân thể nàng không ngừng chảy ra mật dịch.

Hắn vùi sâu vào giữa hai chân nàng, chậm rãi liếm láp, mút lấy bộ vị mẫn cảm, dụ người nhất của nữ nhân.

“Không nên.....”

Tuy miệng Lãnh Diễm nói lời cự tuyệt nhưng thân thể hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển của nàng. Cái hông nhỏ chủ động nâng lên, làm hắn càng thêm bữa bãi thưởng thức hương vị ngọt ngào của nàng.

Tư thế thẹn thùng như vậy nhưng làm nàng cảm thấy rất thoải mái.....Trời ạ, chẳng lẽ nàng thật sự biến thành nữ nhân dâm đảng sao?

Nàng nhắm chặt hai mắt lại, cắn môi dưới, nằm lý trên giường thừa nhận nửa người dưới không ngừng truyền đến khoái cảm.

Long Đan Thanh nín thở nhìn cánh hoa mềm mại đã đỏ hồng kia, tiểu huyết thần bí chậm rãi chảy ra ái dịch, thấm ướt hoa tâm xinh đẹp.....

Hắn không chút ngại liền tiếp tục liếm láp tiểu huyết của nàng, toàn thân Lãnh Diễm phát run giống như bị điện giật.

“ A.....Không nên hành hạ ta nữa....” Nàng không tự chủ được mà giãy dụa eo nhỏ nhắn, tiếng thở dốc ngọt ngào ngày càng dồn dập.

Long Đan Thanh không để ý đến kháng nghị của nàng. Hiện tại hắn chỉ muốn hảo hảo yêu nàng, làm nàng cả đời cũng không quên được hắn!

Tay hắn gia nhập vào hàng ngũ hấp dẫn ấy, ngón tay hắn cắm vào tiểu huyết sớm đã ướt đẫm của nàng, nhanh chóng kéo ra đưa vào.

“ Không....Không cần như vậy.... Ta sẽ chết.....” Khi hắn cuồng nhiệt công kích, toàn thân nàng giống như bị ngọn lửa thiêu cháy, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể vô ý thức phát ra tiếng rên rỉ kiều mị.

Tốc độ tay hắn kéo ra đưa vào càng ngày càng cuồng liệt, chất mật của nàng càng chảy càng nhiều, chậm rãi chảy dọc xuống theo bắp đùi bạch ngọc của nàng——

Long Đan Thanh cố nén dục hỏa đang tràn đầy trong lòng, chỉ vì hắn muốn đem nàng trêu trọc đến quên mình, làm trong cơ thể nàng bùng lên khát vọng lửa nóng, làm nàng hoàn toàn ném đi ngượng ngùng thiếu nữ, ở trong ngực hắn biến thành một nữ nhân đầy khát muốn.

Nhìn bộ dạng tà mị đến bức người kia của nàng, gương mặt phấn nộn đỏ tươi, sợi tóc xòa tán loạn trên chiếc lưng bóng loáng không tỳ vết, càng trọc người——

Hắn không thể đợi thêm nữa rồi!

Hắn muốn lập tức đoạt lấy nàng, nếu không hắn sẽ hỏng mất!

Hắn để hông nàng lên cao hơn, cũng mở rộng hai chân nàng ra.

Cởi quần của mình ra, sưng to của hắn đã sớm để ở tiểu huyết chặt chẽ của nàng, sau đó dùng sức một cái, đem toàn bộ chính mình đâm vào nơi ướt át, ấm áp chặt chẽ trong cơ thể nàng——

“A!” Lãnh Diễm khẽ kêu một tiếng.

Hắn mãnh liệt chạy nước rút, hai tay nàng chỉ có thể nắm thật chặt bên giường, cả người mãnh liệt loạn xạ, cơ hồ sẽ bị dao động.

“A a a....” Nàng chú ý có thể bị người ta phát hiện được thanh âm phóng dăng yêu kiều hay không.

Tay Long Đan Thanh từ phía sau vây quanh trước ngực nàng, không ngừng vuốt ve bầu ngực non mềm của nàng, cũng ở sau gáy nàng hạ xuống mưa hôn.

Hai người vội vàng ôm nhau thật chặt, tựa như hai con dã thú khát khao nhau, liều mạng hướng về phía nhau đòi càng nhiều.

Hắn- một lần lại một lần kéo ra đưa vào , tiểu huyết chắt chẽ non mềm của nàng không ngừng mang đến vui thích cho hắn, vui thích mãnh liệt làm tốc độ chạy nước rút của hắn càng nhanh hơn, mãi đến khi một loại khoái cảm xông thẳng lên óc—

“A—“

Hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ như dã thú, ôm chặt lấy thân thể mềm mại đầy hương thơm của nàng, làm cho chính mình kiên định thật sâu ở hoa tâm nàng, phóng ra kích tình thiêu đốt.

Lãnh Diễm nhắm mắt thừa nhận hết thảy của hắn, đồng thời làm hai người chìm đắm trong kích tình mãnh liệt nhất....

Kích tình qua đi, hai người vẫn cứ lẳng lẳng ôm nhau, lắng nghe nhịp tim dần bình tĩnh lại của nhau, người nào cũng không muốn động.

Mà hắn vẫn không rời khỏi cơ thể nàng.

Một hồi sau, nam nhân trên người nàng giật mình.

Hắn không tiếng động rời khỏi nàng, nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo tử tế.

“Ta....” nàng mở miệng nhưng phát hiện mình không biết nên nói cái gì.

Thoạt nhìn bóng lưng hắn xa lạ, lãnh khốc như vậy....

“ Từ hôm nay trở đi, nàng biết điều ở lại chỗ này đợi, nơi nào cũng không được đi.”

Bỏ lại lời nói, hắn cũng quay đầu đi về hướng cửa phòng, sau đó lãnh khốc vô tình đóng cửa lại.

Tiếng “ầm” mạnh làm nàng chấn động một chút, cũng làm vỡ nát trái tim yếu ớt của nàng.

Tại sao hắn có thể đối xử với nàng như thế?! Ghê tởm!

Tay nàng không ngừng run rẩy mặc quần áo lại, cắn môi dưới không để ỉnh khóc.

Xú nam nhân!

Nàng không ngừng tự nói với mình, xú nam nhân này không đáng giá để nàng chảy xuống bất kỳ giọt nước mắt nào.

Hắn không xứng!

Nàng tuyệt đối sẽ không khóc—

6. Chương 6

Long Đan Thanh đang cùng các đại thần trong triều thương nghị quốc sự, bất ngờ có một vị khách không mời mà đến.

“Lãnh Ngọc công chúa?” Nàng tới chỗ này làm gì?

“Các người lui xuống trước đi.” Long Đan Thanh lạnh lùng hạ lệnh.

“Vâng.”

Đợi mọi người lui ra, Long Đan Thanh nhìn Lãnh Ngọc, nhàn nhạt hỏi “Công chúa có chuyện gì sao?”

“ Nhị Hoàng gia, ta biết Lãnh Diễm nhất định ở chỗ người. Tại sao người lại đem muội ấy đi?” Lãnh Ngọc không kịp hành lễ, đi thẳng vào vấn đề, nói.

Lãnh Diễm một ngày một đêm không về, lòng nàng như lửa đốt, cũng không nhìn được nữa trực tiếp tới chỗ Long Đan Thanh tìm người.

“ Ta chưa từng thấy Lãnh Diễm như lời người nói.” Câu đầu tiên của hắn phải sạch toàn bộ.

“ Người gạt người! Ngày hôm qua muội ấy đi tìm ——” Lãnh Ngọc thiếu chút nữa đã nói Lãnh Diễm vì nàng mà đi vào cấm quan.

“ Tìm cái gì?” Long Đan Thanh xoay người, đi về phía cửa sổ, ánh mắt nhìn ra ngoài, khẩu khí vẫn bén nhọn như thường ngày “Lãnh Ngọc công chúa, ta tin tưởng người hiểu được, người đang ở Chu quốc, sẽ phải tuân thủ theo cung quy Chu quốc. Cho nên ta nghĩ công chúa sẽ hảo hảo dạy quy tắc cho hạ nhân của mình, có phải hay không?”

Lãnh Ngọc bị ngăn không có lời nào để nói, nước mắt đều rơi nhanh xuống.

Muội muội của nàng không thấy là sự thật! Trời, nàng không thể đúng lý hợp tình mà đòi hỏi sao.....

“Ta sẽ hết sức giúp người tìm người. Mặt khác, ta sẽ phái ba cung nữ đến hầu hạ người, người không cần phải lo lắng.” Hắn vừa nói mấy câu vừa muốn đuổi Lãnh Ngọc đi.

Lãnh Ngọc cắn răng, quyết định nói sự thật.

“Nhị Hoàng tử, thật ra Lãnh Diễm là——”

“A!”

Một tiếng hét diên cuồng truyền đến, Long Đan Thanh lập tức xông ra ngoài.

Hắn vọt tới cửa phòng, nhìn thấy Long Quan Ngữ cùng đám thị vệ đang dùng lực giữ Long Văn Mặc lại “ Nhị hoàng tử, chúng thần không bắt được ngài ấy” thị vệ hô

Vào lúc này, Long Quan Ngữ hung hăng đâm Long Văn Mặc một cái, Long Văn Mặc đau đớn ngã trên mặt đất. Long Đan Thanh từ từ tiến lên gần nơi Long Văn Mặc ngã xuống, lại thấy hắn giống như dã thú mà đánh tới, hắn vội vàng tránh ra.

“Làm sao bây giờ?” Long Quan Ngữ kêu to “ Không bằng chúng ta đánh huynh ấy đến bất tỉnh.”

“ Không! Không thể tổn thương huynh ấy!” Long Đan Thanh lên tiếng ngăn lại.

“ Nhưng huynh ấy vẫn muốn hại chúng ta, làm cái gì bây giờ?” Long Quan Ngữ vừa nói, vừa tránh một cái chén ném tới.

Nhưng vào lúc này——

“Văn!”

Ánh mắt mọi người nhìn về phía vẻ mặt kinh ngạc của cô gái trước cửa.

“Lãnh Ngọc công chúa, mời lui về phía sau. Hiện tại Vương huynh đã không còn được như trước, hiện tại hắn đang nổi điên, ai cũng không nhận ra được!” Long Đan Thanh nói với Lãnh Ngọc đang đi về phía trước.

“Cái gì?” Lãnh Ngọc giật mình “ Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt tóc tai bù xù, sắc mặt tiêu tụy, mặt lộ ra hung quang..... Đây là nam nhân nàng yêu nhất sao? Cái người từng không ai bì nổi, quốc vương Chu quốc hăng hái đây sao?

“Văn? Thật sự là chàng?”

Lãnh Ngọc đau đớn kích động xông lên phía trước, lại bị thanh âm của Long Đan Thanh ngăn lại.

“Lãnh Ngọc công chúa, không thể.”

“Không, chàng không thể nào lại biến thành như vậy...Không thể nào.... Văn, chàng nói—cả cuộc đời này chàng sẽ bảo vệ ta, tại sao chàng lại có thể biến thành như vậy?” Lãnh Ngọc khóc hô, giãy dụa vọt tới trước mặt Long Văn Mặc.

“Lãnh Ngọc công chúa, hiện tại Vương huynh không thể nhận ra ai.”

Nước mắt Lãnh Ngọc chảy ra, cõi lòng tan nát ngồi dưới mặt đất, nghẹn ngào nói “ Văn, ta là Lãnh Ngọc? Chàng không nhớ sao?”

Nhìn nàng thương tâm, bộ dạng diêm dăm đáng yêu làm mọi người đều cảm thấy không đành lòng.

Mà trong lúc mọi người không kịp phản ứng, Long Văn Mặc đột nhiên tiến lên, vung tay lên đâm trúng Long Đan Thanh, làm hắn ngã trên mặt đất.

“Nhị Hoàng tử....”

Lãnh Ngọc còn chưa nói xong, đã bị Long Văn Mặc cầm lấy hai vai. Lực đạo của hắn rất lớn, làm nàng đau đến nỗi kêu lên, bất quá nàng nhìn được, lấy ánh mắt nhìn tình mật ý nhìn ánh mắt điên cuồng của Long Văn Mặc.

“ Văn, là ta, Ngọc nhi!” Nàng lo lắng gọi.

Ánh mắt Long Văn Mặc khẩn thiết nhìn nàng chăm chăm, nước mắt của Lãnh Ngọc làm hắn khốn hoặc, vạn phần không giải thích được.....

Hắn không nhận ra nàng!

Lãnh Ngọc không nhìn được nhào vào lòng hắn, ôm hắn thật chặt “ Tại sao chàng có thể quên đi lời thề non hẹn biển của chúng ta, quên ta?”

Nàng thống khổ kêu lên làm Long Văn Mặc vốn điên cuồng liền bình tĩnh trở lại—

Lúc này hiện trường trừ Lãnh Ngọc vẫn đang khóc, mọi người đều nổi lên chua xót, không ai dám mở miệng. Chỉ sợ Long Văn Mặc nổi điên liền xé toạc Lãnh Ngọc công chúa nhỏ yếu kia.....

“Ngọc....Ngọc nhi!” Miệng Long Văn Mặc phun ra một cái tên.

Tiếng gọi của hắn đâm sâu vào đáy lòng Lãnh Ngọc, hai tay nàng bắt được ống tay áo của hắn, ánh mắt mừng rỡ nhìn hắn.

“Văn, quả nhiên chàng nhận ra ta!”

Có lẽ là do ma lực của tình yêu, Long Văn Mặc vốn mất ý thức thể nhưng lại khôi phục một chút! Hắn thấy Lãnh Ngọc khóc đến thương tâm như vậy, không kịp hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, liền ôm nàng vào lòng.

“Đừng khóc, có ta ở đây.” Hắn ôm lấy nàng như trong dĩ vãng, dịu dàng nàng.

“Văn, chàng tỉnh ? Chàng nhớ được ta?” Lãnh Ngọc vừa khóc vừa cười hỏi.

Hai tay Long Văn Mặc ôn nhu bưng khuôn mặt đang khóc của Lãnh Ngọc lên. Dung nhan tuyệt sắc này không khỏi làm hắn mê muội nhưng hắn vẫn thẹn với nàng.....

“Ngọc nhi, thật xin lỗi....”

“Tại sao? Tại sao muốn xin lỗi?”

Long Văn Mặc chưa trả lời, chẳng qua là hôn nàng thật sâu, giống như muốn dùng nụ hôn thay thế câu trả lời, dùng nụ hôn này biểu đạt tình yêu đối với nàng cả đời...

Lãnh Ngọc lại không thích nụ hôn này bởi vì nó mang theo mùi của tử vong. Vì vậy, nàng ôm cổ hắn thật chặt, không để hắn chạy trốn ngay bên cạnh mình—

Rất lâu sau đó, Long Văn Mặc mới kết thúc nụ hôn này.

“Lãnh Ngọc, ta muốn nàng hiểu, nếu như ta có làm sai chuyện gì, chẳng qua ta nhất thời bị mê hoặc, người trong lòng ta yêu nhất vẫn là nàng, nàng phải tin ta.” Hấn ôn nhu kiên định nói, nhưng tất cả mọi người đều nghe ra sự hối hận trong giọng nói của hấn.

“Ta không hiểu chàng đang nói cái gì!” Lãnh Ngọc mãnh liệt lắc đầu, cự tuyệt nghe lời sám hối của hấn “Vẫn, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Sao lại biến thành thế này?”

“Ta từng đối với nữ nhân khác——“ hai chữ “động tâm” cuối cùng còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, một trận đau nhức đánh úp về phía hấn, làm hấn ôm đầu, vẻ mặt thống khổ vạn phần, thân thể không ngừng run rẩy. Tiếp theo hấn nổi điên giống như dã thú, ôm Lãnh Ngọc ra phía bên ngoài.

“Mau cản ngài ấy!”

Mọi người chạy phía sau họ, phát hiện hai người đang lôi kéo, Lãnh Ngọc đẩy Long Văn Mặc ra, kết quả hấn trượt chân rơi vào hồ trong hoa viên, chìm chìm nổi nổi trong nước.

“Người đến! Mau cứu hấn!”

Một đồng người đang muốn xuống nước cứu người, một bóng người hiện lên, “bùm” một cái——

“Lãnh Ngọc công chúa?!”

Để cứu người yêu, Lãnh Ngọc quên mình nhảy xuống hồ.

“Nhanh lên một chút! Nàng không biết bơi!” Thật vất vả mới lén trốn ra được, nhưng vừa vặn Lãnh Diễm lại nhìn thấy tình huống này bèn lập tức kêu to.

Tiếng rống của nàng thức tỉnh mọi người, mọi người ba chân bốn cẳng muốn cứu hai người.

Nhưng Long Văn Mặc đã điên cuồng, hấn không những không để bất kỳ kẻ nào cứu hấn, ngược lại còn đem Lãnh Ngọc chìm vào trong nước.

Tình cảnh như vậy thật sự làm cho người ta rất sợ, Lãnh Diễm không dám nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

“Thảm! Hai người đều không động đây!” bên tai có thanh âm hô to.

“Không——“ Lãnh Diễm buồn rầu kêu to, đầu trống rỗng, ánh mắt nhìn thi thể hai người vừa được vớt lên.

Trời ạ! Nàng đã làm gì vậy?

Nàng vọt tới trước thi thể Lãnh Ngọc, nước mắt muốn trào ra nhưng không thể....

Đột nhiên thân thể nàng như bị dùng lực kéo lên, ánh mắt nàng vô thần đón nhận trông mắt đen bi thương đến tức giận kia.

“Đây là chuyện gì?” Long Đan Thanh hung ác hỏi.

“Tuyệt tình rửa.” Nàng nhẹ nhàng phun ra ba chữ.

“Cái gì?!”

“Ta hạ trên người tỷ tỷ tuyệt tình rửa, nếu nam nhân nào từng có da thịt chi thân với tỷ tỷ mà thay lòng đổi dạ, sẽ bởi vì tuyệt tình rửa mà lăn vào hôn mê, sau đó điên cuồng đến chết!” Nàng giống như linh hồn, lẳng lặng nói ra chân tướng.

“Nữ nhân chết tiệt này! Nếu như không phải ngươi hạ cái chú ngữ đó, bọn họ sẽ chết sao? Hết thấy đều do ngươi hại, ngươi vui vẻ không?” Long Đan Thanh bị thống la.

Lời của hấn giống như cây đao đâm vào lòng nàng, nhưng nàng cũng không cảm giác được bất kỳ đau đớn gì....Hiện tại nàng chỉ biết, nàng không muốn sống nữa!

Long Đan Thanh thấy ánh mắt nàng nhìn về thanh kiếm bên hông thị vệ, liền hiểu ý đồ của nàng “Ngươi không thể chết được! Ngươi phải sống, chuộc tội cho tội ác của ngươi!” Hấn nổi cơn điên dường như muốn lay tỉnh nàng.

Lãnh Diễm bị hấn lay, phảng phất giống như sẽ bị hấn không khống chế được mà bóp chết nàng.

Cũng tốt. Chỉ cần có thể chết, nàng sẽ không sao cả....

Nhìn nàng một chút cũng không phản kháng, tròn mắt mắt không chút sợ hãi, bị thương không một chút oán, Long Đan Thanh hiểu nàng muốn lợi dụng lực tay hấn để kết thúc tình mạng mình.

Hấn tuyệt đối sẽ không như mong muốn của nàng!

“Người nghĩ chết? Không đơn giản như vậy! Người hại chết Vương huynh của ta, thù này ta nhất định sẽ báo! Ta sẽ không để người chết, ta muốn từng bước từng bước hành hạ người, làm người sống không bằng chết!” hấn lớn tiếng nói, mỗi câu mỗi chữ đều tàn khốc như vậy.

Nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi “ Buông!”

Nàng không ngừng đánh hấn, nhưng vẫn không ngăn được cước bộ của hấn, mà nàng chỉ có thể lảo đảo đi phía sau hấn, không ngừng giãy dụa.

Lãnh Diễm nhìn về phía những người khác, chỉ thấy mọi người trừ sợ hãi, bị thương, còn mãnh liệt khiển trách nàng, không có ai ủng hộ nàng, đồng tình với nàng.... Tựa như năm đó mẫu thân nàng bị lửa thiêu cháy, nàng liều mạng khẩn cầu nhưng không có ai nguyện ý vươn tay ra, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn mẫu thân nàng yêu mến nhất chết trước mặt nàng.....

“Tiểu hồ ly tinh!”

Khi nàng bị Long Đan Thanh vô tình kéo qua trước mặt người khác trong đình viện, có người ngạc nhiên hô to, tiếp theo nàng bị một đám người vây quanh, vô tình ném đá, ném trứng gà về phía nàng. Nàng không cẩn thận ngã ngổ trên mặt đất, nhưng hấn cũng không đỡ nàng, ngược lại lãnh lùng đứng ở một bên....Khinh thường trong mắt hấn làm tim nàng đau nhói.

Sau lại không biết người nào bê tới một thùng nước lớn, hung hăng đổ trên người Lãnh Diễm, thoàng cái nàng đã ướt sũng.

Lúc mọi người lãnh khốc vô tình đối xử với mình, Lãnh Diễm không hề si ngốc nữa,ngược lại, nàng chậm rãi đứng lên, còn người tràn ngập cừu hận.

Nàng chịu đủ rồi!

Nàng tức giận tiến đến gần mọi người một bước, thấy mọi người lùi về đằng sau như tránh ôn dịch, một loại khoái cảm báo thù làm nàng có chút thỏa mãn.

Long Đan Thanh bắt được tay nàng, nàng cũng không giãy dụa nữa, chẳng qua mặt không chút thay đổi mà mặc hấn ném nàng vào lãnh cung.

Tay hấn bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, lực đạo cực lớn, làm nàng đau đớn. Bất quá nàng vẫn bắt mình phải nhẫn xuống.

Khi bọn họ đi đến một cánh cửa gỗ, hấn đẩy cửa ra, thả nàng vào.

Trong phòng tối đen làm nàng dẫm lên một trận sợ hãi..... Nàng không muốn! Nàng không muốn cô đơn bị ném vào giữa bóng tối.

“Không nên bỏ ta lại! Ta sợ bóng tối....” Nàng không áp được sợ hãi, không thể làm gì khác hơn là cầu khẩn hấn.

“Người sợ tối? Tại sao? Là sợ lương tâm bị lên án? Hoặc sợ quỷ hồn tới tìm người? Ta nói cho người biết, bây giờ người chỉ xứng đáng sống trong bóng tối!”

Lời nói vô tình như vung một chiếc roi vung xuống, tuyên bố cái chết của nàng. Long Đan Thanh nhần tâm kéo tay nàng ra, đem nàng hất ra xa.

Lãnh Diễm loạng choạng mấy bước rồi ngã ngổ trên mặt đất. Nhưng ngay sau đó nàng xông về phía cửa, cửa nặng nề đóng lại trước mặt nàng, lãnh khốc vô tình nói cho nàng biết, không thể vãn hồi.

Trong bóng tối, nàng bọc mình lại thật chặt, dựa vào cửa ngổ dưới đất.

Nàng đã mất sức lực phản kháng, vô lực thét chói tai cầu khẩn, vô lực biện giải ình, nàng chỉ có thể ngồi trong bóng tối, để bóng tối bao phủ lấy mình....

7. Chương 7

Lãnh Diễm mở hai mắt ra, nhìn một luồng tia sáng chiếu vào từ cửa sổ bên trong phòng, tâm tình sợ tối mới có chút bình phục.

Nàng không nhận được mà cười nhạo mình.....Tất cả mọi người đều nói nàng thuộc về bóng tối, nhưng nàng cái gì cũng không sợ, chỉ sợ tối.

Nàng chậm rãi đứng lên, cảm thấy toàn thân tê dại nhưng nàng không để ý— ngay cả chết nàng cũng không để ý,thí sao lại để ý những thứ bé nhỏ này được?

Ánh mắt nàng rơi vào ván cửa sổ, đi tới trước dùng sức đẩy cửa sổ ra, gió mát lạnh thổi nhẹ vào gò má nàng.

Nàng ở lầu hai của lãnh cung, nhìn xuống, cách mặt đất rất cao.

Nàng không khỏi nghĩ, từ nơi này nhảy xuống sẽ có cảm giác gì?

Một loại vui vẻ được giải thoát.....

Lúc này cửa không tiếng động được mở ra, một bóng dáng cao lớn đi vào, bộ dạng đầm nước mắt của Lãnh Diễm khắc sâu vào trong mắt hắn.

Bộ dạng ấy gắt gao nhéo vào tâm hắn.

Long Đan Thanh nắm chặt quả đấm, miễn cưỡng chính mình đừng xông lên ôm lấy nàng, an ủi nàng.

Nhưng tiếng khóc thương tâm, đau đớn của nàng lại không ngừng truyền đến tai hắn, từng tiếng một, từ từ làm dao động quyết tâm của hắn.....

Chưa kịp nghĩ lại thì bước chân hắn có ý thúc đi về phía nàng, ôm nàng vào lòng.

“Người!”

Không để ý tới kinh ngạc của nàng, hắn ôm nàng đi về phía chiếc giường cũ nát, thả nàng ra, lau đi những giọt nước mắt thương tâm của nàng.

Thấy đôi mắt của nàng lẳng lặng nhìn mình, hắn mới đột nhiên hiểu rõ mình đang làm cái gì. Hắn vội vàng rút tay mình về, muốn đứng lên nhưng lại bị Lãnh Diễm ôm chặt lấy.

“Đừng đi! Đừng để lại một mình ta, ta sẽ sợ....Van cầu người.....”

Long Đan Thanh nhìn bộ dạng bất lực của nàng, giống như nhìn thấy tiểu hài tử. Ánh sáng nhạt chiếu xuống sắc mắt trắng xanh của nàng, những giọt nước mắt trên mặt không khỏi làm người ta thêm thương yêu. Mà hai tròng mắt đen kia đều mãnh liệt bị ai, càng làm hắn nhận không được mà ôm nàng vào lòng. Bị hai cánh tay cường tráng của hắn gắt gao ôm lấy, cái ôm ấm áp mà an toàn của hắn làm ngụy trang kiên cường của nàng triệt để bị phá vỡ.

Nàng gắt gao ôm lấy hắn, khóc rống. “ Thực xin lỗi.....”

Tiếng khóc bi thương của nàng làm trong lòng hắn rung mình, lưng một hồi rét lạnh.

Hắn cắn răng, vô tình đẩy nàng ra.

“ Một câu xin lỗi của người là không đủ!” Cừu giết huynh, làm sao có thể không báo?

Hành động vô tình của hắn làm tâm Lãnh Diễm hung hăng đâm một cái. Nàng mở to mắt nhìn hắn “ Ta biết ngươi hận ta....Chính ta cũng rất hận bản thân mình! Là ta hại chết tỷ tỷ, hại chết Vương huynh của ngươi, ta là một nữ nhân xấu xa! Mọi người tiếp cận ta đều không có kết quả tốt!”

Nàng tự mắng làm người ta không khỏi đau lòng nhưng Long Đan Thanh vẫn bức mình không được mềm lòng.

“Đừng tưởng rằng ngươi nói như thế, ta sẽ tha thứ cho ngươi! Cả đời này, ta đều khó có khả năng tha thứ cho ngươi!”

Giọng nói kiên quyết vô tình của hắn làm tâm nàng co rút lại, lập tức bên miệng hiện ra một nụ cười thập phần thê lương “ Ta biết. Ta cũng sẽ không tha thứ cho bản thân.”

Trong lòng Long Đan Thanh dâng lên một trận phẫn nộ, hắn xoay người Lãnh Diễm lại, đem tay nàng đặt bên hông, làm nàng không thể không nhìn hắn.

“ Ngươi muốn coi thường tội mình phạm phải? Ta không cho phép! Ngươi có biết, hiện tại ngươi bên ngoài đều muốn bắt được ngươi.”

“Vậy sao ngươi không giao ta ra ngoài, kẻ thù giết huynh của ngươi?” Nàng rưng rưng nói. Dù sao nàng cũng không để ý.

Trong mắt hắn càng thêm lạnh lẽo, dùng lực bắt lấy tay nàng, cơ hồ muốn bẻ gãy tay nàng “ Ta không dễ dàng buông tha ngươi như vậy! Ta muốn hảo hảo hành hạ ngươi!”

Cuồng loạn cùng dục vọng trong đáy mắt hắn đưa cùng một chỗ, ánh mắt xa lạ kia làm tâm nàng trầm xuống- nàng không thích ánh mắt này, giống như nàng là một kỹ nữ thấp hèn, xứng đáng bị đối đãi dã man.....Đáy lòng nàng dâng lên một chút sợ hãi, sợ hắn làm tổn thương nàng.

“Ngươi muốn làm gì?” Nàng vùng vẫy.

“Có vẻ như ngươi không thích ta chạm vào.”

“Ta không thích bất cứ ai chạm vào ta!” Nàng cắn răng nói.

“Như vậy, nếu ta chạm vào ngươi, ngươi sẽ sống không bằng chết sao?”

“Cái gì?”

Nàng còn chưa kịp hiểu hàm ý của hắn thì hắn đã hung hăng hôn nàng.

Lãnh Diễm vừa thẹn vừa giận, môi mím chặt không theo ý hắn, mà đầu lưỡi hắn chuyển hướng khiêu khích cánh môi nàng, làm trong lòng nàng một trận run rẩy.

Không, không được! Nàng không thể mặc hắn đối đãi với nàng như vậy!

Nàng dùng lực cắn, Long Đan Thanh đau nhức buông nàng ra. Chỉ thấy tơ máu từ khóe miệng hắn chảy ra, ánh mắt hắn giống như muốn giết người.

Hắn hung ác lôi nàng đến gần mình, khoảng cách hai người chỉ cách trong gang tấc, ánh mắt đều mang theo khiêu khích “ Ngươi dựa vào cái gì mà phản kháng ta? Thân thể ngươi xứng đáng để ta tận tình phát tiết, trừ lần đó ra, trong mắt ta, ngươi ngay cả kỹ nữ cũng không bằng!”

Hai mắt đói khát của hắn nhìn chăm chăm vào tiểu nữ nhân xinh đẹp trước mắt, giống như mãnh hổ tiếp cận dê con. Hắn cởi sạch y phục của mình ra, dục hỏa trắng kiêu ố giữa hai chân làm người ta sợ hãi.

“Không cần....”

Hắn hung ác như con báo săn mồi mò mẫm nàng, xé y phục trên người nàng ra, vô tình quăng xuống giường.

Ánh mắt đói khát của hắn di chuyển trên thân thể tuyết trắng mềm mại, bàn tay to dùng lực vuốt ve nụ hoa đầy đặn, thô bạo bắt lấy hai tay nàng để trên đỉnh đầu để nàng không thể động đậy.

“Không cần....”

Thân thể mềm mại của nàng dần mất đi lý trí.

Long Đan Thanh càng thêm cuồng bạo, hấn điên cuồng vuốt ve thân thể nàng, không chút nào thương hương tiếc ngọc, thậm chí còn dùng răng nanh khê cắn.

“A....”

Lãnh Diễm cảm nhận được một trận đau nhức nhưng đồng thời cũng có một cổ hưng phấn trước nay chưa từng có chậm rãi xuất hiện. Bàn tay to trắng kiện của hấn cầm bộ ngực sữa đang thay đổi của nàng, chiếc eo mảnh khảnh cùng bờ mông phần nộn cũng trở đối tượng cho nam nhân như dã thú này công kích.

Đột nhiên kiên định của hấn để bên miệng nàng, ra lệnh “ Ngậm chặt!”

“Không.....”

Nàng lắc đầu muốn cự tuyệt nhưng nhìn thấy ánh mắt tà ác dâm dăng như dã thú của hấn, lại không dám nói thêm nữa.

Bình thường nam tính kiên định này cũng cực kỳ dọa người, vào giờ khắc này nó còn hùng vĩ gấp đôi, nàng miễn cưỡng ngậm nó, nhiệt độ của hấn trong miệng làm đầu lưỡi nàng cảm nhận được nóng bỏng.

Long Đan Thanh đè đầu nàng lại, bức nàng không ngừng phun ra nuốt vào, lấy tốc độ cực nhanh đưa ra cắm vào theo chiều sâu làm nàng không khỏi buồn nôn.

Hấn thật sự coi nàng như công cụ tiết dục....

Trong lòng nàng cảm thấy khó chịu, nhưng nàng không lại kháng cự được hấn, bởi vì hành vi này cũng mang đến một loại hưng phấn trước nay chưa từng có cho nàng.....

Rốt cuộc Long Đan Thanh cũng rút khỏi miệng nàng. Nam tính kiên định được chiếc miệng hồng nộn ngậm lấy, lúc này lại càng thêm thô to.

Long Đan Thanh quăng Lãnh Diễm lên giường, sau đó kéo đuôi ngọc trắng nõn của nàng ra, làm hiện ra bộ vị mềm mại, mẫn cảm không bỏ sót. Hấn sử dụng cả miệng và tay đối xử kịch liệt, thô bạo từng nơi trên địa phương tư mật của nàng.

“Không nên...” Thống khổ cùng khoái cảm làm nàng khó nói lên lời. Thời khắc này, nàng thật giống như một tiểu ái nô, mặc hấn muốn làm gì thì làm, không cách nào phản kháng.

Hai tay Long Đan Thanh lôi kéo Lãnh Diễm xuống dưới thân mình, đồng thời tàn nhẫn dùng lực xông về phía trước—

“A....”

Thô to thẳng cứng— hoàn toàn xâm nhập vào giữa huyết non mềm của Lãnh Diễm, nàng chặt chẽ kẹp chặt làm Long Đan Thanh hết sức thoải mái.

“Chờ một chút...Ta không thở nổi...” Nàng có thể cảm nhận được hấn làm nàng căng đến mức thỏa mãn....

Long Đan Thanh không để ý đến lời cầu xin của Lãnh Diễm, đưa mạnh giữa tiểu huyết mềm mại đang co lại mãnh liệt, thêm sức nặng toàn thân hấn, mỗi lần hấn đụng, thân thể Lãnh Diễm liền hơi rơi vào giữa giường.

Lãnh Diễm không biết làm thế nào thừa nhận chà đạp thô bạo của hấn, vẫn cắn răng chống đỡ hết sức, nghĩ thầm, chờ hấn hết giận, có lẽ hấn sẽ không thô bạo như vậy.....

Nàng quá ngây thơ.

Từ phần nộ chuyển thành khao khát cùng với tiểu huyết mềm mại mang đến cực độ sướng khoái cho hấn, Long Đan Thanh cuồng bạo chà đạp chẳng những không dịu đi, ngược lại càng lúc càng kịch liệt. Từng đợt tấn công cuồng mãnh như vậy, dù là kỹ nữ có kinh nghiệm phong phú cũng vô pháp thừa nhận, huống chi là một người mới biết mùi đời như nàng?

Sóng dữ hùng mạnh công kích như vậy, làm Lãnh Diễm cơ hồ cũng bị thủy triều nhấn chìm. Hai tay nàng vốn bắt lấy cánh tay hấn hiện tại chỉ có thể vô lực đặt trên giường, vốn miệng nhỏ nhắn nài mà mím chặt vào, hiện tại cũng theo lực va chạm của hấn mà phát ra rên rỉ kiều my.....

Đột nhiên, long Đan Thanh càng thêm lập đi lập lại tốc độ ra vào, bàn tay to nắm chặt eo nhỏ của nàng, kiên định đâm vào giữa tiểu huyết non mềm—

“A!” Theo một tiếng hùng hồn gầm nhẹ như dã thú, kiên định trong cơ thể nàng cũng bắn nhanh ra một lượng lớn tinh dịch nóng bỏng.

Hơi thở Lãnh Diễm hỗn loạn, mềm mại nằm trên giường, vốn tưởng rằng hần đã thỏa mãn nhưng không nghĩ đến—

“Thế này mà đã không được? Thật vô dụng.”

Long Đan Thanh lật Lãnh Diễm đang mềm yếu vô lực lại, tiếp theo lại dùng lực đâm vào.

Toàn thân Lãnh Diễm vốn vô lực, nếu không phải hần ôm lấy eo nàng, nàng đã sớm như đứa trẻ không xương ngồi trên giường.

“Từ bỏ.....Van cầu người.....”

Mặc dù cực độ mệt mỏi nhưng Lãnh Diễm vẫn không tự chủ được mà phát ra tiếng rên rỉ kiều mỹ, dùng khí lực còn sót lại nghênh đón cuồng liệt va chạm của hần.

Dục hỏa thiêu đốt làm Long Đan Thanh không chút nào thương hương tiếc ngọc, chỉ muốn đạt được khoái cảm báo thù trên thân thể nàng. Tay hần vuốt ve dọc theo sống lưng Lãnh Diễm một đường vuốt ve đếm hai nụ hoa mềm mại trước ngực nàng. Lực tay không nhỏ chuẩn bị nhéo nụ hoa non mịn nhỏ xinh, Lãnh Diễm vô lực rên rỉ thở gấp.

Công kích cuồng nhiệt như vậy làm Lãnh Diễm dần dần mất đi ý thức. Nhưng Long Đan Thanh vẫn thấy chưa đủ, liên tục chà đạp lên thân thể yếu đuối của nàng.

“Không cần như vậy....van cầu người....”Khoái cảm qua đi, loại chiếm đoạt này gần như là một loại hành hạ đau đớn. Nàng không còn lực để phản kháng, chỉ cầu hần có thể dừng lại.

“Đúng! Ta chính là muốn người cầu xin ta!”

Khoái cảm mãnh liệt một lần lại một lần đưa hần đến cao trào, hần vẫn không nguyện dừng lại.

Hần muốn nhấn tâm đối đãi với nàng, hần thống hận nữ tử kiều ngạo trước mặt này!

Sau khi từng đợt từng đợt mãnh liệt thô bạo qua đi, hần phát ra thanh âm gầm nhẹ, sau đó lại đem tất cả của mình một lần nữa hoàn toàn rót vào trong thân thể ấm áp của nàng, đạt được hoàn toàn thỏa mãn.....

Phát tiết qua đi, hần không rên một tiếng mà rời khỏi giường nàng, nhanh chóng mặc quần áo tử tế lại, sau đó như trốn tránh quỷ hồn mà biến mất ở cửa, lưu lại Lãnh Diễm bị hần thô bạo chà đạp, trên người trần trụi có vô số vết bầm tím, giống như nàng bị hần đâm vào trái tim đang chồng chất vết thương.

Lãnh Diễm nhắm mắt lại, mãi đến khi nghe thấy tiếng cửa phòng đóng, khóa lại, tiếng bước chân hần rời đi, nàng mới phát ra cảm xúc thật của mình, cõi lòng tan nát, tiếng khóc nức nở cũng dần vang lên.

Nàng là yêu nữ a....

Lãnh Diễm vừa khóc vừa cười, cảm thấy bị ai cho chính mình.....

8. Chương 8

Không biết qua bao lâu, Lãnh Diễm từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, mở mắt ra, chiếu vào mắt nàng là nóc nhà bị mạng nhện che kín.

Nàng thẫn thờ dài thật sâu, không hề động, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm phía trên.

“Người tính nằm ở đó cả ngày?”

Thanh âm đột ngột vang lên của Long Đan Thanh làm nàng cả kinh, vội vàng đứng dậy, ánh mắt vội vàng tìm tòi, rốt cuộc tìm được hắc ở một góc ghế.

Hắn đến đây lúc nào? Thoạt nhìn hắc giống như đã ngủ một giấc ngủ ngon trước nay chưa từng có, tinh thần sáng khoái, so với trước kia càng thêm gợi cảm tuần mỹ.

Thật sự không công bằng. Ngược lại nàng, bị hắc làm ệt đến thê thảm....

“Ta phát hiện nhốt người ở lãnh cung, cho người giống như công chúa, cả ngày không có việc gì, quá thoải mái rồi.” Khẩu khí lạnh lẽo của hắc giống như người không quen biết.

“Ta vốn là công chúa.” Lãnh Diễm phản bác nói, cũng hiểu rõ hắc muốn báo thù “ Người tính xử trí ta như thế nào? Đánh ta mấy roi? Không cho ta ăn cơm?”

Ngữ khí trào phúng của nàng chọc giận Long Đan Thanh, hắc đột nhiên đứng lên, chiếc ghế đổ ra phía sau, tiếng “rầm” vang lên làm Lãnh Diễm sợ tới mức không khỏi co rúm lại.

“Ta rất muốn đánh người! Nhưng....”Hắc không ra tay được!

“Nhưng cái gì?”

“Đừng hỏi nhiều! Từ mai trở đi, người liền nhận lấy trừng phạt của ta!”

“Trừng phạt của ta là cái gì?”

“Hầu hạ thê tử tương lai của ta, Hương Vân công chúa”

Lời nói của hắc như sấm đánh vào đại não nàng, cũng đánh nát ngục trang kiên cường của nàng “ Thê tử của người?” Trên mặt nàng mất hết huyết sắc “ Người hắc không phải muốn ra vẻ kết hôn để làm bình hoa đi?”

Cách nói của nàng làm hắc sửng sốt, nhưng...cũng thật chính xác.

“Chỉ có nữ tử hoàn mỹ lương thiện như vậy mới xứng đáng làm thê tử của ta.” Hắc khẩu thị tâm phi nói.

Lãnh Diễm một lòng muốn che dấu thống khổ trên mặt, hắc đi tới trước mặt nàng, lấy tay nâng cằm nàng lên, bức nàng nhìn hắc.

“Mà buổi tối, người nhất định phải hầu hạ ta.”

“Cái gì?”

Nàng đột nhiên đẩy hắc ra, giống như nhìn thấy cái gì rất đáng sợ.

“Người làm sao có thể làm như vậy? Người coi ta là cái gì?”

“Hương Vân ôn nhu đoan trang, có thể là một Vương phi tốt. Mà người, có thể khơi lên tất cả dục hỏa của ta, có thể làm tình nhân của ta....”

Bốp!

Một tiếng bạt tai vô tình vang lên, cũng làm sắc mặt hắc xanh mét. Hắc vô tình nắm chiếc cằm mềm mại của nàng “ Quyết định của ta sẽ không thay đổi, người đừng lại từ chối!”

“Nói ta vô tâm, tà ác.....Nhưng trong mắt ta, người càng thêm, tàn nhẫn, vô tình!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, đã chết tâm với hắc.

Sau khi hắc xoay người rời đi, Lãnh Diễm mới khóc lớn.

Trời ạ! Vì sao lại trừng phạt đùa giỡn nàng như vậy?

Nghĩ đến hắc ôm nữ nhân khác, tùy ý hưởng thụ thân mật với nữ nhân khác....Nàng liền ghen tị.

Lúc này, nàng mới hiểu được một điều.

Nàng đã yêu Long Đan Thanh....

“A!”

Một tiếng thét chói tai sợ hãi yên lặng vang lên, kinh động người trong cung, mọi người— chạy tới cửa phòng Hương Vân công chúa, tò mò nhìn xung quanh.

Hương Vân công chúa đang run rẩy, khuôn mặt trắng bệch, do rất nhiều cung nữ đang vây quanh, một đôi mắt to nhìn về mặt vô tội trước mặt.

“Người không cần tới nữa! Nếu không...Nếu không ta sẽ kêu lên!” Hương Vân sợ hãi nhìn Lãnh Diễm, còn nhìn cả con ...con chuột nhỏ trong tay nàng.

Con chuột nhỏ đáng thương đang cố gắng biểu diễn kỹ năng lướt ván đặc biệt giữa không trung trước mặt mọi người,—

“Đừng sợ, nó sẽ không tổn thương người.” Lãnh Diễm đưa dai đem con chuột nhỏ trong tay tiến sát đến chỗ Hương Vân, làm đổi phương không khỏi sợ hãi.

Thấy bộ dạng sợ hãi của nàng, trong lòng Lãnh Diễm không khỏi dâng lên khoái cảm trả thù.

Nàng luôn không thích Hương Vân lấy bộ dạng nhu nhược bắt lực dẫn tới sự đồng tình của mọi người, bởi vì nàng biết lòng của nàng ta còn ích kỷ hơn so với bất cứ kẻ nào.

“Hương Vân công chúa, là chính người nói cho tới bây giờ chưa thấy qua con chuột, mà ta thân là cung nữ phải tận tâm tận lực với chủ nhân của mình, đạt được nguyện vọng của công chúa, không phải sao? Hiện giờ ta trăm nghìn cay đắng mới tìm được một con chuột nhỏ đáng yêu, người lại đối xử với ta như vậy.....”

“Ta không cần! Nhanh mang đi!” Hương Vân sợ hãi lùi về phía sau, mắt thấy các cung nữ đi theo nàng cũng co rút lại thành một đồng.

“Đúng là...” Đôi mắt đẹp của Lãnh Diễm hiện ra một tia trêu cợt, cổ ý đi về phía trước một bước “Vây về sau người không cần nói người chưa từng thấy qua chuột nha!”

Ngay tại lúc Hương Vân sợ tới mức muốn khóc—

“Dừng tay!”

Tay Lãnh Diễm bị người ta thô lỗ bắt được, nháy mắt tiếp theo, vật nhỏ vô tội trong tay nàng bị Long Đan Thanh giao cho Long Quan Ngữ.

“Đem cái này đi!”

“Dạ!”

Long Quan Ngữ tiếp được thứ Long Đan Thanh ném cho hắn, khi phát hiện đó là một con chuột nhỏ cũng bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng vứt ra ngoài cửa sổ.

“Ta mới rời khỏi đây một tít, người lại gây rắc rối cho ta!” Long Đan Thanh nghiêng răng nghiêng lợi trách cứ.

“Quốc vương, ta sợ.....”

Lãnh Diễm chưa kịp nói chuyện, đã bị Hương Vân ngắt lời. Chỉ thấy nàng liêu lĩnh nhào vào lòng Long Đan Thanh, khóc giống trẻ con.

Nữ nhân dối trá! Lãnh Diễm khinh thường hừ nhẹ.

Nhưng là.... Vì sao nàng lại có cảm giác đau lòng cùng ghen tị?

“Công chúa, hại nàng sợ hãi...nàng không sao chứ?” giọng điệu Long Đan Thanh ngược với lúc trước tức giận, ôn nhu dỗ Hương Vân đang khóc.

Lãnh Diễm nhìn loại đãi ngộ khác biệt này, lại càng làm nàng thêm đau nhức. Nàng có ý đồ hung hăng bỏ tay hắn đang nắm chặt nàng ra, nhưng Long Đan Thanh không cho nàng được như ý, ngược lại hung hăng kéo nàng đến trước mặt Hương Vân.

“Xin lỗi Hương Vân công chúa đi!”

“Ta không sai, việc gì phải xin lỗi?” Lãnh Diễm cảm thấy phần nộ.

“Người mới hầu hạ Hương vân công chúa một ngày, liền hại nàng sợ tới mức suýt ngất đi, người còn không biết hối cải?”

“Nàng đâu có bị dọa ngất?”

“Vẫn còn cãi lại? Người nên hiểu rõ, hiện tại người chỉ có thể phục tùng, không thể phản bác!” Hấn tăng thêm lực đạo bắt lấy tay nàng, nói.

Tay Lãnh Diễm nhanh bị hấn chặt đứt, nhưng vì tự tôn nàng đành nhịn xuống,

“Là vị chuộc tội nghiệt của ta, không phải sao?” Lãnh Diễm cười lạnh “Nhưng vị hôn thê nhu nhược của người giống như không thích ta, ta làm cái gì nàng liền chê cái đó.”

“Nàng có quyền bảo người làm bất cứ việc gì. Đừng quên thân phận của người!”

Lời nói độc tài của Long Đan Thanh làm trong lòng Lãnh Diễm dâng lên một trận lửa “Thân phận của ta cũng cao quý như nàng! Tự tôn của ta nói cho ta biết, so với hầu hạ cái nữ nhân dối trá như thế này thì không bằng đi làm nô lệ!” nàng phần nộ rống to.

Trong mắt Long Đan Thanh lóe ra một tia lạnh lẽo “Người thích làm nô lệ đúng không? Ta có thể thành toàn cho người!”

Khẩu khí băng lãnh của hấn làm Lãnh Diễm cảm thấy không thích hợp, lửa phần nộ cũng tắt hơn phân nửa. Nàng nhìn Long Đan Thanh lời mình lại gần, mặt hai người cách xa vài tấc, hơi thở của hấn phả vào mặt nàng nhưng trong ánh mắt ẩn chứa bão táp làm nàng cảm thấy sợ hãi.

“Hiện tại ta quyết định đưa người đi làm nô lệ.”

“Cái gì?” Lãnh Diễm quả thật không thể tin được.

Long Đan Thanh giao nàng cho Long Quan Ngữ “Tổng nàng đến phòng cung nữ, để nàng ném thử cái gì gọi là hành hạ, cho đến khi nàng xin lỗi Hương Vân công chúa!”

Lãnh Diễm vùng vẫy kháng nghị “Người không thể! Hổn dẫn! Người không thể đối xử với ta như vậy....”

Long Đan Thanh căn bản không nhìn đến sự kháng nghị của Lãnh Diễm, ngược lại ôm Hương Vân, ôn nhu an ủi nàng.

Nhìn thấy cảnh này, tim Lãnh Diễm cũng tan nát. Nàng không lại phản kháng nữa, con mắt đầy hận ý chỉ nhìn hai người chàng chàng thiếp thiếp trước mặt này.

“Long Đan Thanh, một ngày nào đó người sẽ hối hận vì đã đối xử với ta như vậy!”

Nói xong, nàng ngẩng đầu, kiêu ngạo đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại, cũng không thấy được sắc mặt trắng nhợt của Long Đan Thanh sau khi nghe thấy lời nàng nói.

Long Đan Thanh nhìn bóng lưng nàng dần dần biến mất, bộ dạng quật cường kia làm hấn vừa tức lại vừa muốn hung hăng ôm nàng, hôn nàng.

Nhưng hấn không thể, cũng không nên có tình cảm với nàng, bởi vì nàng là hung thủ giết chết huynh trưởng của hấn.

Không thể.....

Đã bảy ngày rồi.

Long Đan Thanh đứng trong thư phòng, ánh mắt nhìn chăm chú ra nơi phương xa không biết tên, giống như nơi đó có bóng dáng của người hấn nhớ thương.

Trong bảy ngày này, việc gì hấn cũng không làm, cả đầu chỉ có một việc —

Muốn nàng.

Hắn không có biện pháp khắc chế nổi nhớ — khi nàng nhăn mày cười, khi thì khinh miệt, khi thì ưu sầu, khi thì bồn chột, ánh mắt quật cường của nàng không lúc nào là không tác động đến mỗi một nơi trong lòng hắn. Hắn nhần tâm đẩy nàng rời khỏi bên người mình mới ngẩn ngui có bảy ngày, nhưng lại phảng phất như qua một thế kỷ.....

Vương huynh, đệ nên làm gì bây giờ.

Long Đan Thanh nhớ lại khi Vương huynh còn sống, huynh ấy sẽ lắng nghe phiền não của hắn, giúp hắn đưa ra lựa chọn tốt nhất.

Nhờ Lãnh Diễm ban tặng, nàng chẳng những cướp đi tính mạng quý giá của một đôi yêu nhau, cũng đánh hắn vào địa ngục bi thương. Cho nên hắn tuyệt đối sẽ không tha thứ cho nàng!

Nếu tha thứ cho nàng, hắn sẽ không có biện pháp đối mặt với Vương huynh đã chết, càng không có biện pháp đối mặt với lương tâm của mình..... Long Đan Thanh thở dài, xoay người nhìn về phía núi tấu chương nhỏ trên bàn. Tất cả những tấu chương này đều khiển trách hắn tham luyến sắc đẹp Lãnh Diễm nên không đem nàng giao ra, hắn là vô đạo hôn quân trọng sắc khinh quốc.

Vô đạo hôn quân? Có lẽ là vậy.

Mặc dù người ngoài có nhiều hiểu lầm, lên án không thật với Lãnh Diễm nhưng việc hạ rửa hại chết quốc vương Chu quốc lần này, chứng cứ vô cùng xác thực.

Nhưng hắn vẫn bắt chính mình che mờ tâm trí, cố ý không thêm để ý.

Chỉ cần tưởng tượng, hắn cũng cảm thấy sợ hãi.....

Lúc này ngoài cửa truyền đến thanh âm bấm báo.

“Quốc vương, ta là Quan Ngữ.”

“Tiến vào.”

Cửa mở ra, Long Đan Thanh thấy sắc mặt Long Quan Ngữ cực kỳ khó coi, toàn thân ướt đẫm, khe khẽ chấn động một chút “ Xảy ra chuyện gì? Ta kêu đệ đi giám thị Lãnh Diễm, không phải bảo đệ đi nghịch nước.”

“Này, huynh có thể đồng tình một chút hay không? Tốt nhất huynh nên tự mình đi nhìn nữ nhân điên kia một chút, đệ không muốn quản!” Long Quan Ngữ cũng không nhịn được, vút những tro bụi thân phận, trực tiếp oán trách.

“Tại sao?”

“Nói cho huynh biết, đệ đi theo bên người nàng bảy ngày, mỗi ngày nàng đều bị người ta ăn hiếp, muốn nàng làm việc không được nghỉ ngơi, còn không để nàng ăn cơm..... Đệ hết sức bảo vệ nàng, kết quả nàng lại đẩy đệ xuống ao nước!” Nữ nhân kia cho rằng hắn nguyện ý tới làm cái việc vô tích sự không kết quả này sao?

Nghe Long Quan Ngữ nói, Long Đan Thanh như bị thiên lôi đánh đến khiếp sợ.

Nàng bị người ta khi dễ?

Biết rõ đây là chuyện trong dự liệu nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy áy náy không thôi.

“Nàng...có bị thương không?”

“Này....Đệ chỉ có hai tay thôi, cho nên....”

“Cho nên vẫn bị thương đúng không?” Long Đan Thanh đột nhiên như nổi cơn điên giống dã thú, rống to với Long Quan Ngữ “ Đệ nên bảo vệ nàng!”

Đối mặt với trách cứ của đường huynh, sắc mặt Long Quan Ngữ trắng nhợt “ Huynh vì sao lại vì cái loại nữ nhân cực kỳ độc ác này mà rống giận với ta? Rõ ràng huynh đã bị nàng mê hoặc, đánh mất lý trí.”

“Ta không cần đệ tới chỉ trích ta!” Nói xong, biểu tình Long Đan Thanh ngưng trọng đi tới cửa.

Về mặt Long Quan Ngữ tức giận cộng thêm lo lắng đứng ngốc tại chỗ.

Chuyện hần lo lắng quả nhiên đã xảy ra.
Long Đan Thanh quả nhiên đã bị yêu nữ kia mê hoặc....

9. Chương 9

Tại nơi ở của cung nữ, trong một phòng nhỏ cũ nát, dơ dáy bắn thiu lộ ra một chút ánh sáng.
Ngọn đèn dầu mờ mờ chiếu sáng một bóng người tiều tụy. Chỉ thấy này ngồi trước bàn, nhìn ngọn đèn dầu tùy thời đều có thể dập tắt đến gần người.
Nàng hít sâu một cái, bắt chính mình nuốt xuống khổ sở trong nội tâm.
“Tỷ, nếu như không có muối, có lẽ tỷ có thể sống.... Nếu như không có muối, bi kịch này cũng sẽ không xảy ra....Nếu như không có muối....” Nói xong lời cuối cùng, nàng gần như không lên tiếng nữa.
Nàng đưa tay rút chiếc trâm trên đầu xuống, trong mắt lóe ra vẻ kiên định, vẻ mặt bình tĩnh, khoe miệng chậm rãi xuất hiện một nụ cười.
Nàng hiểu rõ.
Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có một con đường mới có thể giúp nàng thoát ly khổ ải....
Lãnh Diễm đứng lên, dưới ngọn đèn mũi nhọn của chiếc trâm lóe lên dọa người ta hoang mang nhưng trong mắt nàng nó như ngọt trái cây bình thường.
Nàng ngẩng đầu lên làm lộ ra chiếc cổ tuyệt trắng, đem mũi nhọn của chiếc trâm để ở cổ, khẽ dùng lực, da thịt mịn màng lập tức xuất hiện tia máu.
Nàng nhắm hai mắt lại, cắn môi thừa nhận đau đớn kia.....Trước khi chết đi không phải sẽ nhận được một chút đau khổ sao?
Không quan trọng, nàng sẽ chống đỡ....
Sau khi tất cả kết thúc, nàng nhất định sẽ cầu Diêm Vương không lại để nàng đầu thai làm người nữa. Nàng chịu đủ mọi ích kỷ rồi, nàng không muốn trở thành một trong nhiều người tà ác, nàng chỉ muốn trở thành một chú chim nhỏ—
Không, nàng phải biến thành lệ quý, ở bên giường Long Đan Thanh cùng Hương Vân để kéo bấp chân bọn họ, làm bọn họ sợ đến mức không ngủ được!
Nghĩ đến bộ dạng chật vật bị dọa sợ đến nổi mặt không còn một chút máu nào của họ nàng cảm nhận được khoái cảm trả thù, không nhịn được cười khẽ một tiếng.
Đúng! Cứ làm như thế!
Nàng đem chiếc trâm đâm vào càng sâu, trong lòng không khỏi nghĩ, nếu như nàng chết rồi, hần sẽ rất vui vẻ hay thương tâm?
Bất quá hết thảy đều không quan trọng, quan trọng là..... Nàng sẽ chết, sẽ không có cảm giác, vậy sẽ không còn thống khổ nữa.....
Nàng cũng sẽ không hận hần hành hạ nàng, điều làm nàng thương tâm không phải là hần hận nàng mà là hần không hề nhìn nàng, không hề quan tâm nàng.
Hần vì một nữ nhân khác đem nàng nhốt vào địa ngục thế gian, cho dù nàng bị ăn hiếp, hần vẫn nhẫn tâm không đến nhìn nàng....
Cõi lòng nàng tan nát...

Nhưng tự ái làm nàng tuyệt đối không cúi đầu trước hắn. Bất kể nội tâm có bao nhiêu đắng, bao nhiêu đau, cũng không khuất phục trước hắn.

Dù sao hắn cũng không yêu nàng, cần gì phải quan tâm đến tôn nghiêm của mình?

Biết rõ nàng cùng hắn không thể có kết cục, nàng vẫn hy vọng những thứ xa vời này?

Không còn hy vọng, nàng cắn răng một cái, quyết định hoàn toàn giải quyết tất cả ân oán tình cảm này.

Một bàn tay mảnh mẽ xuất hiện như sét đánh, hung hăng chế trụ nàng.

“A!” Lãnh Diễm kêu đau một tiếng, chiếc trâm cài đầu rơi trên mặt đất.

Tiếp theo, trong nháy mắt, nàng bị kéo vào giữa một cái ôm quen thuộc.

“Người đang làm cái gì vậy.....” Lời nói của hắn mang theo một chút sợ hãi rõ rệt.

“Buông! Để ta chết...”

Lãnh Diễm dẩy dựa, đón nhận một khuôn mặt đầy sợ hãi.

Vì sao hắn lại có vẻ mặt này? Hắn đang sợ sao? Sợ cái gì?

“Ta nói rồi, không cho phép ngươi chết.”

Sau khi cảm xúc đáng sợ qua đi, ngay sau đó tức giận liền tràn đến toàn thân. Long Đan Thanh dùng sức nắm lấy cổ tay nàng, không quan tâm nàng có cảm thấy đau đớn hay không——

Nàng thế nhưng lại làm ra loại chuyện dẫn đến thế này!

Mới vừa rồi khi hắn nhìn thấy chiếc trâm đâm vào cổ nàng, tim hắn gần như dừng lại...

“Ta chết đi đối với mọi người đều tốt. Dù sao ta là người không nên tồn tại trên đời này, cũng không có ai quan tâm đến ta, chẳng——“

“Ai nói không ai quan tâm tới nàng? Nàng còn có ta!” Hắn thốt lên ý nghĩ thật sự trong lòng, chính hắn cũng cảm thấy khiếp sợ.

Cho dù hiểu được tình cảm của mình đối với nàng, nhưng chính miệng nói ra lại có sức rung động như vậy.....

Lời của hắn làm Lãnh Diễm ngạc nhiên. Nàng ngược đôi mắt to lên, trong hốc mắt lóng lánh nước mắt.

“Ta biết chàng nhất định rất hận ta, nhưng, ta đã nhận được báo ứng rồi..... Những người ta yêu nhất trên đời này đều vì ta mà chết.... Ta biết mình không nên yêu ai nữa, nhưng là ta.....”

Nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, Lãnh Diễm thổ lộ tất cả ủy khuất ra, làm người ta không khỏi rung động, không nhịn được muốn che chở nàng.

“Ta hi vọng mình chưa từng làm cái chuyện ngu xuẩn kia, không hại chết Lãnh Ngọc, không hại chết Vương huynh chàng, không có hết thấy..... Tất cả từ lúc chúng ta gặp nhau bên hồ kia, ta có thể toàn tâm toàn ý yêu chàng.....”

Nàng ủy khuất tỏ tình làm thân thể Long Đan Thanh cứng đờ. Nhìn thấy bộ dạng hối hận tự trách của nàng, hắn cũng không cách nào tàn nhẫn để một mình nàng gánh chịu bi thương mà không đi an ủi.

Hắn không nói gì chỉ ôm nàng, tùy ý để nàng khóc rống trong ngực.

Hắn ôm nàng thật chặt, trong lòng bởi vì nàng mà cảm thấy đau đớn. Hắn không thích nàng khóc.....

“Đừng khóc.....” Hắn không ngừng nói nhỏ bên tai nàng, an ủi nàng.

“Ta không phải nữ nhân xấu, càng không muốn hại người. Ta chỉ muốn có người yêu ta, thương ta, ta cũng giống như người bình thường a! Nhưng tất cả mọi người đều sợ ta, ta không có biện pháp...” Nàng nức nở, ở trong lồng ngực hắn lớn tiếng khóc.

Từng tiếng khóc thê thảm của nàng truyền đến trong tai hắn, nó phảng phất như một cây đao vô tình đâm vào tim hắn.

Hắn chỉ có thể ôm nàng, đau lòng kêu to “Tiểu Diễm....”

“Không nên hận ta?” Nàng nghẹn ngào, giọng nói khản cầu bất đắc dĩ làm tim hắn tan nát.

Hắn nâng cầm Lãnh Diễm lên, nhìn bộ dạng bất lực yếu ớt của nàng— đây là lần đầu tiên nàng lộ ra bộ dạng cần được che chở, thương yêu, hiểu rõ nàng trước mặt hắn.

“Khiến đôi ta cùng nhau xuống địa ngục đi!” Hắn lẩm bẩm tự nói, cúi đầu hôn nàng thật sâu, hương nàng đòi hỏi càng nhiều, càng sâu....

Hắn cũng không thể phủ nhận chính mình cũng không có biện pháp khắc chế yêu nàng say đắm. Hắn dùng toàn bộ lực bị đè nén, không cách nào phản kháng, hoàn toàn rơi vào vòng xoáy của tình yêu....

Lãnh Diễm đáp lại nụ hôn nóng bỏng của hắn.

“Ôm ta....”

Nàng muốn hắn, muốn tất cả của hắn, mỗi một tác da thịt trên người hắn, mùi vị của hắn, ẩm áp của hắn....

Long Đan Thanh lại lần nữa hạ xuống một nụ hôn nóng bỏng. Không lúc nào là hắn không muốn nàng, nhớ thân thể nàng đến lẫn lộn khó ngủ, khát vọng nàng, tất cả vào thời khắc này hoàn toàn được giải phóng.

Tay của hắn trượt vào trong y phục của nàng, lục lọi thân thể ẩm áp mềm mại của nàng, mỗi một lần thăm dò đều làm Lãnh Diễm không nhịn được mà rên rỉ, không tự chủ được mà cong người lên, khiến cả hai càng thêm gần sát. Tay hắn nhẹ nhàng đặt lên ngực nàng, say đắm trên trọc nụ hoa phấn hồng kia, cuối cùng hắn dùng môi thay thế cho tay, làm nàng nhịn không được mà kêu ra tiếng. Thanh âm thở gấp của nàng càng làm lửa nóng của hắn tăng lên, hắn vươn tay cởi y phục của nàng ra, làm cho thân thể trắng nõn của nàng hiện ra trước mặt hắn.

Lãnh Diễm nhắm mắt lại chuẩn bị nghênh đón hành hạ ngọt ngào của hắn, nhưng lại nhạy cảm phát hiện được hắn bất động. Nàng mở mắt ra, thấy trong mắt hắn tràn ngập khiếp sợ cùng đau lòng, lúc này mới nghĩ đến muốn che lại vết thương trên cơ thể mình.

“Ai làm?” Long Đan Thanh dùng lực kéo hai tay nàng đang che dấu ra.

Trên người nàng có rất nhiều vết thương lớn nhỏ xanh, bầm khác nhau, các vết thương trên da thịt tuyết trắng của nàng càng lộ vẻ xấu xí.

“Vết thương này có đáng là gì....” Nàng ấp úng

“Cái này còn chưa tính là gì? Sao nàng không phản kháng lại?” Hắn không nhịn được trách cứ, thật ra là lo lắng cho nàng.

Lãnh Diễm không nghe được ý của hắn.

“Không được, nàng phải trở về cùng ta. Thương thể của nàng nhất định phải xử lý.” Hắn lôi kéo y phục nàng.

Lãnh Diễm vừa động liền cảm giác trời đất quay cuồng—

Long Đan Thanh phát hiện người trong ngực có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn, phát hiện Lãnh Diễm đã hôn mê trong ngực hắn....

Long Đan Thanh ôm thân thể Lãnh Diễm đã bất tỉnh vào trong cung, lập tức đưa tới một trận xông xáo.

Bọn họ không hiểu vì sao Long Đan Thanh lại ôm Lãnh Diễm. Hắn không phải ghét cay ghét đắng nữ tử giết chết Vương huynh của hắn sao, cũng trừng phạt nàng làm nô sao? Nhưng hôm nay—

Lúc này Long Đan Thanh không có tâm tư để ý tới những thứ này, tim của hắn treo toàn bộ lên trên người đang hôn mê bất tỉnh trong ngực hắn.

Hắn cấp bách chạy nhanh tới phòng, gọi người.

“Quốc vương.”

Long Quan Ngừ nhanh chóng đến bên cạnh Long Đan Thanh.

“Gọi thái y!”

Hương Vân nhìn Lãnh Diễm được Long Đan Thanh ôm thật chặt vào trong ngực làm nàng không khỏi ghen tỵ.

“Quốc vương, nàng ta là nữ nhân ác độc, vì sao người lại mang nàng ta về?” Hương Vân kích động bắt lấy ống tay áo Long Đan Thanh, phát hiện mình đón nhận được trông mắt đen lạnh như băng của hắn.

“Công chúa, mời tránh ra.” Giọng nói Long Đan Thanh không mang theo bất kỳ ảm áp nào, thậm chí có chút tức giận.

“Không! Người phải cho ta— một cái công đạo—”

“Buông tay” hắn lớn tiếng ra lệnh.

Hương Vân kinh hãi, chậm rãi buông tay ra.

Long Đan Thanh cẩn thận đặt Lãnh Diễm lên trên giường, trên mặt đều hiện sự ôn nhu, lo lắng.

Long Quan Ngừ đứng một bên nhất thanh nhị sở thấy vậy, nhưng hắn cũng không nói ra.

Lúc này một người tóc trắng đi tới, cung kính hành lễ với Long Đan Thanh “Quốc vương.”

“Thái y, mau, giúp ta xem thương thể của nàng một chút!” Long Đan Thanh ra lệnh, thái y đứng một bên theo lời hắn kiểm tra vết thương cho Lãnh Diễm.

Đầu tiên thái y xem mạch cho Lãnh Diễm, nhắc ống tay áo của nàng lên, tất cả vết thương lớn nhỏ đều lộ ra, trên cổ còn có vết thương đang chảy máu.

Nhìn thái y thoa thuốc cho Lãnh Diễm, Long Đan Thanh không khỏi nghĩ, chỉ thiếu chút nữa, hắn sẽ mất nàng...

Nghĩ như vậy, tim của hắn không khỏi nhéo một chút. Nhìn thấy những vết thương trên người nàng kia, hắn lại đau lòng không thôi.

Hắn cũng không muốn hại nàng biến thành bộ dạng như vậy....

“Trừ những vết thương trên da thịt này, nàng có bất cứ nội thương hay không?” Long Đan Thanh cố giữ cũng trấn định hỏi.

“Không có. Nhưng...”

Long Đan Thanh cắt đứt lời nói của thái y “Vậy người có thể lui xuống.” Hắn cho là thái y cũng giống những người khác, không đồng ý hắn mang Lãnh Diễm đến.

“Nhưng, quốc vương...” Lãnh Diễm cô nường có thai nha!

Long Đan Thanh lấy ánh mắt lạnh lùng ngăn trở hắn nói thêm.

“Người lấy thuốc bổ phù hợp với thân thể nàng, bảo bọn họ nhanh mang đến đây” Hắn chẳng khác gì đang đuổi người.

“Lão thần cáo lui.”

Cái gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Thái y vội vàng lui ra, tránh trực giận quốc vương, đến lúc đó ăn không xong đâu.

Tiếp đó, Long Đan Thanh cho những người khác lui xuống.

Hiện tại, trong phòng chỉ còn lại hắn và Lãnh Diễm. Ánh mắt của hắn dừng lại trên hai mắt nhắm chặt của người nằm trên giường, nghe thấy rên rỉ thống khổ của nàng, tim của hắn cũng đau theo.

Chỉ thấy người trên giường nói mơ liên tục, toàn thân chảy mồ hôi lạnh, một bộ dạng bị ác mộng làm cho thống khổ.

“Tỷ tỷ, muội thật khổ....Thật xin lỗi, muội sẽ chuộc lỗi.... Không không, Long Đan Thanh , không nên! Không nên giam ta ở đây, ta sợ bóng tối....”

Tiếng cầu khẩn tuyệt vọng của nàng làm trong lòng Long Đan Thanh cũng không chịu được nữa mà đau lòng cho nàng.

Hắn cầm thật chặt hai tay đang vùng vẫy giữa không trung của nàng, để bên môi “ Tiểu Diễm, cho tới bây giờ ta cũng không phải thật tâm trừng phạt nàng! Ta chỉ muốn hảo hảo yêu nàng, đem nàng vĩnh viễn lưu lại bên người ta, cả đời phụng bồi ta. Nhưng....” Hắn thống khổ nhắm mắt lại, không cách nào nói gì thêm.

Hắn nhẹ nhàng kéo nàng lại gần hơn, để đầu nàng dựa vào ngực hắn. Lãnh Diễm ở trong ngực hắn lấy được một chút yên tĩnh, từ từ an tĩnh lại, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Long Đan Thanh ôm lấy người yêu, vào thời khắc này vì cảm nhận được nhiệt độ của nàng mà cảm thấy thỏa mãn, lòng từ từ tĩnh táo lại....

Hắn suy nghĩ, rốt cuộc thì mình muốn cái gì?

Báo thù?

Nhưng cho dù hắn thật sự báo thù, hận nàng cả đời, Vương huynh cũng sẽ không sống lại. Huống chi hắn thủy chung không thể nào nhẫn tâm với nàng được.

Hắn không phải không thừa nhận, hắn tàn nhẫn với nàng cũng là vì để che dấu tình yêu say đắm không cách nào khống chế được của mình dành cho nàng.

Hắn muốn nàng cả đời chỉ thuộc về hắn....

Nếu như nàng chỉ là một dân nữ đơn thuần, hắn đã sớm cưới nàng vào cửa, trở thành vợ hắn, nhận được toàn bộ nhiệt tình yêu thương che chở của hắn.

Đáng tiếc thế nhân đều coi nàng là hồ ly tinh, là một người không tốt....

Hắn khẽ gầy nhẹ sợi tóc đen như thác nước của nàng, không nhịn được thở dài “ Tiểu Diễm, ta không biết có thể đem nàng ở lại bên ta bao lâu...”

Hắn hôn lên trán nàng, lòng tràn đầy lo lắng.....

10. Chương 10

“Quốc vương, tiểu hồ ly này tuyệt đối không thể lưu lại!”

Long Đan Thanh vừa bước ra cửa phòng thì một đám người liền vây quanh hắn.

“Các người làm gì vậy?” Hắn lạnh lùng nhìn Long Quan Ngữ cùng quan viên.

Long Quan Ngữ đi lên trước “ Quốc vương, tiểu hồ ly kia tuyệt đối không thể lưu lại. Huynh che chở nàng như vậy sẽ khiến nhiều người tức giận! Vạn nhất dân chúng yêu cầu chúng ta nhất định phải giao yêu nữ kia ra, đến lúc đó sẽ nổi loạn!” Long Quan Ngữ tức giận nói, không hiểu một người luôn lý trí, tĩnh táo như Long Đan Thanh vì sao lại cứ khẳng định một mực như thế?

Hắn càng thêm khẳng định Long Đan Thanh bị yêu nữ kia đầu độc!

Long Đan Thanh vẫn trầm mặc không nói.

“Quốc vương, hôm nay chẳng những các quốc gia đều kín đáo phê bình chúng ta mà ngay cả dân chúng cũng có nhiều câu oán hận với người, điều này đối với vị trí của người có ảnh hưởng rất lớn. Nếu như người không giao yêu nữ kia ra, sợ rằng nhân dân sẽ không phụng tùng người, đến lúc đó chẳng những ngôi vị quốc vương này không giữ được, mà cả yêu nữ kia cũng không cứu được!” Tướng quốc trung thành khuyên bảo.

“Các người đang uy hiếp ta?” Long Đan Thanh lẳng lặng mở miệng, từ trên mặt không nhìn ra được bất cứ biểu hiện gì.

Hắn như không có chuyện gì xảy ra làm Long Quan Ngữ càng tức giận.

“Huynh quả thật hết thuốc chữa rồi! Huynh đã bị yêu nữ kia mê hoặc, cho nên không biết mình đang làm gì.... Chẳng lẽ huynh đã quên mất rằng ta chính là hung thủ giết Vương huynh? Huynh không những không thay Vương huynh báo thù ngược lại còn yêu yêu nữ tà ác kia... Huynh không cảm thấy có lỗi với Vương huynh sao?”

Hắn tức giận nhìn Long Đan Thanh, Long Đan Thanh cũng nhìn hắn nhưng không mở miệng nói nửa câu.

Tất cả mọi người đều yên lặng, ánh mắt phẫn nộ nhìn Long Đan Thanh, quả thật đem hắn trở thành tội nhân thiên cổ.

Long Đan Thanh biết mình nên mở miệng nói cái gì đó, nhưng hắn chính là không giao Lãnh Diễm ra được—

Lúc này, thái y mở miệng “Ta nghĩ, tạm thời vẫn không nên giao Lãnh Diễm cô nương ra.”

“Thái y, ngay cả người cũng bị yêu nữ kia mê hoặc sao?” Long Quan Ngữ rống lên.

“Không. Chẳng qua là hiện tại cô nương ấy có thai—”

“Nàng có thai?” Long Đan Thanh như bị điện giật mà chấn động, tất cả mọi người ở đây cũng nghị luận ríu rít.

“Vâng. Lúc lão thần chữa thương cho cô nương ấy thì phát hiện cô ấy có thai.”

“Đứa con trong bụng tiểu hồ ly cũng là tiểu tiểu hồ ly...”

“Đứa con trong bụng nàng là người kế vị tương lai của Chu quốc!” Long Đan Thanh lớn tiếng cắt đứt lời nói của mọi người, vẻ mặt kiên định tuyên cáo.

“Nhưng, quốc chủ, phụ thân của đứa trẻ không nhất định là người! Yêu nữ kia thâm đáng cần rở như vậy, không biết có bao nhiêu nam nhân...” Tướng quốc nói.

“Đứa con trong bụng nàng là của ta.” Long Đan Thanh kiên định nói.

“Tại sao huynh có thể xác định như vậy?” Long Quan Ngữ hỏi.

“Chỉ bằng ta là nam nhân duy nhất của nàng.” Long Đan Thanh cũng không nhận được nữa, quát lên với Long Quan Ngữ “Đệ rốt cuộc có phải huynh đệ của ta hay không? Vì sao khắp nơi đều phản đối ta?”

“Đệ coi huynh là huynh đệ, mới không muốn huynh bị yêu nữ kia mê hoặc! Huynh bị mất phương hướng nên mới làm ra chuyện sai như lúc trước, đem nàng giao ra đi! Chỉ có giết nàng, dân chúng mới có thể trở nên bình thường, huynh cũng có thể báo thù cho Vương huynh!” Long Quan Ngữ nói lời thật lòng, trong mắt có chút bi thống(bi thương + thống khổ)

Long Đan Thanh nhẹ vỗ huyệt thái dương đang phát đau “Vì huyết mạch Chu quốc, ta sẽ không giao nàng ra. Từ giờ trở đi, không cho phép bất cứ kẻ nào thương tổn đến một sợi lông của nàng, nếu không tự gánh hậu quả!” Hắn bỏ lại một câu như vậy, không quay đầu lại rời đi.

Mọi người thập phần khó xử, không biết phải làm sao cho phải.

Nhưng bọn họ đều thập phần hiểu rõ, hiện tại tuyệt đối không thể đụng vào Lãnh Diễm.

Không chỉ..... mà còn là vì hiện tại nàng đang có thai— cho dù không có hài tử, Long Đan Thanh cũng không cho phép bất cứ kẻ nào động đến nàng.

Sự thật bày rõ ngay trước mắt—

Long Đan Thanh yêu Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm tỉnh lại từ trong giấc mộng sâu, mắt vừa mở ra liền nhìn thấy nóc nhà sạch sẽ hoa lệ, không phải xà nhà xấu xí, che kín mạng nhện.

Nàng đột nhiên nhớ lại toàn bộ chuyện lúc trước, nhanh chóng muốn đứng dậy, cũng không cần thận chạm vào miệng vết thương, liền kêu ra một tiếng —đau.

Nàng tò mò nhìn bốn phía, chỉ thấy trong phòng trang trí đơn giản, trang nhã, tràn ngập hương vị nam nhân.

Đây là nơi nào?

Tiếp theo, nàng đưa mắt nhìn Long Đan Thanh đang đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Nàng cũng không mở miệng gọi hắn, chẳng qua chỉ lẳng lặng nhìn hắn, kinh ngạc phát hiện ánh mắt hắn xuất hiện một tia thống khổ cùng ưu sầu, vốn đó không phải là vẻ mặt của hắn.

Hắn nên có vẻ mặt anh khí anh trần đầy tự tin, lãnh ngạo không thể xâm phạm.

Anh mắt nàng say đắm nhìn chăm chăm vào bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của hắn, chỉ có nàng hiểu được khuỷu tay mạnh mẽ có lực ấy có bao nhiêu ấm áp, bị bàn tay to lớn kia chạm vào sẽ có bao nhiêu rung động, tất cả những thứ này nàng đều quyền luyến, không muốn cho người khác đoạt lấy.

Nàng thương hắn.

Kể từ sau khi nội tâm khắc sâu nhận thức này, nàng liền khát vọng mãnh liệt có được tình yêu của hắn, tâm hắn, toàn bộ của hắn.

Cho nên nàng tuyệt đối không để bất cứ kẻ nào cướp hắn đi.

Hắn chỉ có thể là của một mình nàng....

“Long.....” Toàn bộ nhu tình của nàng hóa thành một tiếng gọi ôn nhu.

Long Đan Thanh chậm rãi xoay người lại, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng giống như muốn nhìn kỹ nàng, cũng không di chuyển nửa bước. Biểu tình bình tĩnh của hắn khiến nàng không thể đoán ra hắn đang suy nghĩ gì, cũng nàng cảm thấy có chút bất an.

“Làm sao vậy?”

“Nàng...” Hắn chần chờ mở miệng, suy nghĩ xem nên nói như thế nào....

Đón nhận ánh mắt hoang mang của Lãnh Diễm, hắn hạ quyết tâm, kiên quyết nói “Hiện tại tất cả mọi người đều muốn bắt nàng, đẩy nàng vào chỗ chết, bởi vì bọn họ tin nàng là yêu nữ bị nguyên rủa. Nếu ta không giao nàng ra, chỉ sợ vương vị của ta cũng không giữ được.”

“Nếu như chàng sợ không bảo đảm được vương vị, thì giao ta ra đi——”

“Ta không thể!” Hắn đột nhiên rống to, làm nàng chấn động thật lâu cũng không nói gì, chỉ mở mắt to nhìn hắn.

“Ta vốn không quyền luyến vương vị, chỉ là..... Ta không thể giao nàng ra.” Ngữ khí của hắn mang theo chua xót cùng bất đắc dĩ, hắn chưa bao giờ tiết lộ bất cứ thống khổ nào trước mặt người khác nhưng hiện tại trước mặt nàng lại biểu lộ không sót chút gì.

Lãnh Diễm không thể tin được người luôn kiên cường như Long Đan Thanh cư nhiên cũng có lúc yếu đuối—phát hiện này làm trong lòng nàng vô cùng đồng cảm cùng đau lòng.

“Vì sao?” Nàng biết không nên hỏi nhưng chung quy nội tâm vẫn không khỏi hiếu kỳ.

Nàng hy vọng có thể nghe được câu chữ ngày đêm nàng khao khát, nói hắn không muốn giao nàng ra là vì hắn yêu nàng, để ý nàng——

“Bởi vì nàng có hài tử.” Càng bởi vì ta không thể không có nàng....

Nhưng những chữ đằng sau hắn không nói ra khỏi miệng.

“Cái gì?!” Lãnh Diễm thiếu chút nữa cho rằng mình đã nghe lầm.

Long Đan Thanh bước nhanh về phía nàng, cầm lấy hai vai nàng, đem nàng gắt gao ôm vào lòng.

“Trong bụng nàng có tiểu hài tử của ta, người kế thừa tương lai của Chu quốc, cho nên ta không thể giao nàng cho bất cứ kẻ nào.”

Nội tâm chờ mong của bị câu nói của hắn dập tắt, lòng nàng đột nhiên thắt chặt lại.

Thì ra là bởi vì nàng có hài tử của hắn, cho nên hắn mới cự tuyệt giao nàng ra.....

“Ta không cần đứa nhỏ này.” Nàng lạnh lùng nói.

“Nàng nói cái gì?” Hắn không thể tin được nàng cứ nhiên lại nói loại lời nói này.

Hắn vì nàng không tiếc đối đầu với những tiếng khiển trách, phản đối của mọi người, thậm chí lựa chọn quên đi cừu giết huynh, đơn giản là vì hắn yêu nàng yêu đến không thoát ra được, nhưng nàng lại....

Lửa nóng phần nộ nhanh chóng dấy lên, tay hắn bắt được cổ tay nàng, đem nàng áp lên trên giường.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, hắn cảm thấy tự chủ của mình đều biến mất, đối với tình cảm mãnh liệt dành cho nàng cũng sắp vỡ ra.... Hắn chỉ nhìn chằm chằm lãnh Diễm bị hắn hung hăng ấn ở trên giường mà không hề động đậy, hắn sợ mình vừa động, sẽ tổn thương nàng.

Nhưng kỳ thật hắn muốn nàng cầu xin, khát vọng nàng không cần nhẫn tâm như vậy....

Lãnh Diễm mở to mắt nhìn hắn, nước mắt không hề báo động trước liền chảy xuống.

Nước mắt nàng đánh tỉnh lý trí Long Đan Thanh, tay hắn lau lệ cho nàng.

“Ta không muốn đứa nhỏ này....” Nàng sâu xa mở miệng, thanh âm nhỏ khó có thể nghe thấy.

“Hài tử vô tội, nàng không thể bỏ đi quyền lợi được sống của nó.” Tay hắn tăng thêm lực đạo.

“Ta biết hài tử vô tội, cho nên ta mới không muốn sinh nó ra trên đời này, nhận hết hành hạ.... Mẫu thân của nó bị mọi người gọi là hồ ly tinh, nó sinh ra sẽ không được bất cứ người nào chúc phúc, chỉ có nguyên rửa, chỉ biết nói nó là tiểu hồ ly....”

“Nó là người kế thừa tương lai của Chu quốc.” Ngoài miệng Long Đan Thanh nói như vậy, trong lòng vẫn đánh cái đột.(???)

“Nó cái gì cũng không phải. Ở nơi này mọi người đều ngu muội, mê tín, mọi người sẽ không thừa nhận nó là người thừa kế Chu quốc. ta yêu đứa bé này, ta cũng muốn sinh ra nó nhưng ta không thể để cho nó bị hành thống khổ như ta...Ta không thể...” Lãnh Diễm nói xong lời cuối cùng cũng khóc không thành tiếng, kiên cường cùng tỉnh táo vào giờ khắc này cũng biến mất.

Long Đan Thanh ôm chặt lấy nàng. Trời ạ! Hắn chỉ biết chỉ trích nàng nhẫn tâm máu lạnh, nhưng đã quên những đau khổ mà nàng phải nhận,....

Hắn căn bản không xứng yêu nàng!

“tTiểu Diễm, thật xin lỗi.” Hắn ôn nhu nói xin lỗi nàng, cũng hôn lên những giọt nước mắt đang chảy xuống.

“Long, không nên không thương ta.... Ta đã hai bàn tay trắng, chỉ có chàng....”

“Ta biết, ta biết....” Hắn kích động hôn lên đôi môi đỏ tươi của nàng, dường như hắn muốn dùng nụ hôn này để bày tỏ vô hạn yêu thương dành cho nàng.

Tròng mắt đen của hắn nổi lên lửa tình cực nóng, mà Lãnh Diễm cũng cảm nhận được mình bị một ngọn lửa bao quanh. Nhưng nàng cũng không cảm thấy thống khổ, chỉ có vô hạn ấm áp, thỏa mãn.

“Lãnh Diễm, đừng sợ, ta sẽ dùng hết sức lực của ta để bảo vệ nàng cùng cực cương, tuyệt đối không để cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương đến một sợi tóc của hai người. Ta bảo đảm.”

Cam đoan của hắn làm trong lòng Lãnh Diễm dấy lên vui sướng cùng cảm động.

“Long, chàng yêu ta sao?” Nàng bất an hỏi.

Long Đan Thanh chậm rãi cúi người, ôn nhu hôn nàng lần nữa, nhẹ nhàng mở miệng, lời nói tựa như mộng bay vào trong tai Lãnh Diễm—

“Ta yêu nàng. Ngay từ lúc nhìn thấy nàng, ta liền không tự kiềm chế được yêu tiên tử xinh đẹp bên hồ kia, một nữ nhân chỉ thuộc về ta.”

Lãnh Diễm vui mừng khóc, hai tay vòng trụ cổ hắn, gất gao ôm hắn, nghĩ cả đời sẽ không rời khỏi hắn.....

Sau khi được Long Đan Thanh cẩn thận chiếu cố, Lãnh Diễm lại hồi phục như cũ, rất nhanh có thể xuống giường đi lại.

Hôm này, nàng nhận lúc Long Đan Thanh không có ở đây mà chuồn êm ra ngoài hít thở không khí, khi đi qua một gian phòng, nàng nghe được thành âm của Long Đan Thanh.

Xuất phát từ tò mò, nàng đứng ở cạnh cửa, xuyên thấu qua khe cửa nghe lén thanh âm tranh chấp bên trong.

“Quốc vương, người không thể lại che chở yêu nữ kia! Đường quốc đã hạ chiến thư, nói nếu chúng ta không giao yêu nữ kia ra, bọn họ sẽ suất binh đánh tới!”

“Quan Ngữ, ta không thể vì mê tin mà giao thê nhi(vợ con) ra được. Vì sao các người không nhìn ra nàng chỉ là một nữ tử bình thường? Nàng bị người ta khi dễ bị thương, cũng không dùng cái các người gọi là chú ngữ để hại chết bất cứ kẻ nào! Nàng vô tội, vì sao các người không vứt bỏ thành kiến mê tín kia đi, thật sự đi tìm hiểu nàng, hiểu rõ nàng là người như thế nào? Nàng không hề tà ác như các người đã tưởng tượng, nàng chỉ bị những nhóm người không biết, mê tín gây tổn thương! Khi nàng mất đi mẫu thân, mất đi tỷ tỷ, các người còn không buông tha nàng, bức nàng đến đường cùng?! Hơn nữa các người cũng không nhìn đến người thừa kế trong bụng nàng..... Các người muốn tạo phản sao?” Long Đan Thanh cũng không dấu phần nộ của mình, tức giận thịnh nộ.

Mọi người rơi vào một mảnh trầm mặc, không khí trầm trọng tựa hồ sắp đông lại.

Lãnh Diễm vô lực dựa vào tường, trong đầu trống rỗng.

Sự săn sóc của Long Đan Thanh làm nàng rất cảm động, rất vui mừng. Nàng không nghĩ tới, hắn vì nàng, mà phải chịu áp lực lớn như vậy....

Nàng nhắm hai mắt lại, cảm thấy đau khổ đang trào dâng trong lồng ngực, nàng cũng sắp không thể thở nổi—

Nàng thật là một nữ nhân mang điềm xấu! Đều là nàng làm liên lụy đến hắn.....

Trong phòng có người mở miệng nói “Quốc vương, nhân dân đối với việc thiên vị của người cực kỳ bất mãn, thậm chí tính mưu đồ làm phản. Nếu người không ọi người đáp án vừa ý, chỉ sợ khó giữ được vương vị!”

Cái gì? Khó giữ được vương vị? Lòng Lãnh Diễm nhảy loạn một phen. Tại sao có thể như vậy?!

Trải qua trận dài trầm mặc, Long Đan Thanh mới chậm rãi mở miệng “Ta không hề quyến luyến vị trí quốc vương này, vị trí này vốn thuộc về Vương huynh....Nếu các người chọn được người thích hợp, ta liền chủ động thoái vị, mang Lãnh Diễm đến nơi không ai biết sống qua nửa đời sau!”

Quyết định của hắn làm mọi người hoảng sợ.

“Quốc vương, người ngàn vạn lần đừng làm ra chuyện hồ đồ can thiệp nhân không can thiệp giang sơn a!” Chúng đại thần rối rít khuyên nhủ.

“Chớ nói, lòng ta đã quyết”

Lãnh Diễm bị câu “Lòng ta đã quyết” làm rung động thật sâu. nàng không biết mình trở về phòng như thế nào, tâm tư hỗn độn của nàng dần thay đổi, không biết nên làm sao cho phải....

Dần dần nàng tỉnh táo lại, khôi phục suy nghĩ, nàng hiểu mình nên làm như thế nào rồi.

Chỉ có rời khỏi hắn, hắn mới không vì nàng mà buông tha tất cả...

Ban đêm, Lãnh Diễm mặc một bộ y phục màu trắng, đem dung nhan xinh đẹp của mình dấu vào áo choàng, cố gắng tránh thoát thị vệ trong cung, nhanh chóng đi về hướng cửa cung.

Khi nàng đi tới cửa cung, đang phiền não xem nên đi ra ngoài như thế nào thì đúng lúc trong cung có một nhóm người làm công được đưa ra ngoài, nàng liền xen lẫn vào đó, ra khỏi hoàng cung.

Nàng đi thẳng, cho đến khi xác định không có người đuổi theo, mới dám thanh tĩnh lại.

Nhưng tâm tình nàng vừa mới nói lỏng, nhớ thương lại chiếm cứ trong đầu nàng.

Thật xin lỗi, vì yêu.... Chàng, ta phải làm ra quyết định này. Cho dù sẽ bị nỗi khổ tương tự làm tổn thương, ta tuyệt đối không hối hận.

Cả đời này, được yêu hắn, đối với nàng như vậy là đủ....

11. Chương 11: Kết Thúc.

Ba năm sau.

Trên đường nhỏ, ánh nắng mặt trời vàng óng xuyên thấu qua khe hở lá cây chiếu vào trong rừng rậm, mặc dù là ban ngày nhưng ánh sáng vẫn không đủ, u ám làm người ta có cảm giác quỷ dị.

“Tại sao Đường huynh lại chọn nơi núi sâu này để ở lại a? Thật khó tìm,” Long Quan Ngữ không khỏi thở dài.

“Bởi vì đây là nơi nằm phía sau hồ Ai, có đường nhỏ để đến thẳng hồ.” Thị vệ bên người hắn nói.

Thì ra là như vậy.... Long Quan Ngữ gật đầu. Hắn biết hồ Ái là nơi Đường huynh cùng Lãnh Diễm lần đầu gặp nhau.

Nghĩ đến đây hắn lại tức giận. Ba năm trước Đường huynh si tình của hắn lưu lại một phong thư, nói đem vương vị tặng cho hắn, sau đó không thấy tăm hơi đâu.

Phải thật lâu, hắn mới hỏi thăm được Lãnh Diễm cùng Đường huynh ẩn cư ở nơi chim không đẻ trứng này.

Hắn thật không hiểu nổi. Mặc dù Lãnh Diễm lớn lên đẹp như tiên nữ, nhưng dù thế nào có cần phải vì mỹ nhân vứt bỏ giang sơn không?

Cho nên hôm nay hắn tự mình tới đây, chính là muốn Đường huynh trở về.

Hắn nhìn thấy phía trước có một căn nhà nhỏ tinh xảo ưu nhã—

“Tiểu Diễm?”

Là thanh âm của Đường huynh! Long Quan Ngữ hưng phấn nghĩ.

Nghe thấy thanh âm kia, một thiếu phụ (người phụ nữ đã có chồng) từ trong nhà đi ra.

Là Lãnh Diễm.

Năm tháng cũng không lưu lại dấu vết trên người nàng, ngược lại làm nàng đẹp hơn.

Nàng nhìn về phía nam tử tuấn mỹ kia, lộ ra một lúm đồng tiền xinh đẹp như tiên nữ, đi đến phía trước phụ.

“Làm sao vậy? Hô to gọi nhỏ như vậy.” Nàng tự nhiên rúc vào trong lồng ngực ấm áp của Long Đan Thanh làm nũng.

“Thật xin lỗi.” Hắn thâm tình hôn xuống trán nàng “ Là trưởng trấn, hắn nói muốn đem nữ nhi nhà hắn gả cho tiểu Long nhà ta.”

“Không thể nào? Tiểu Long nhà chúng ta mới hai tuổi nha!”

Long Đan Thanh thâm tình nhìn kiều thê, phát hiện nàng mỗi ngày càng đẹp hơn, càng làm cho hắn động tâm, yêu say đắm.

“Thời gian qua thật nhanh....” Chớp mắt một cái đã ba năm.

Lãnh Diễm nâng đôi mắt to lên, nhẹ giọng hỏi “ Long, chàng có hối hận không?”

Ba năm trước, nàng cho rằng mình sẽ vượt qua nửa đời sau một mình, nào biết rằng hắn buông xuôi tất cả đuổi tới.

Phần thâm tình này, nàng chỉ có thể dùng một đời để báo đáp.

“ Hối hận ta không thương giang sơn chỉ thích mỹ nhân sao?”

“Ừ.”

“Đứa ngốc, nàng cùng tiểu Long mới là giang sơn của ta, ta có hai người là rồi.”

“Long!”

Nàng cảm động chủ động hôn hắn, hắn nhiệt tình đáp lại.

Hai người thâm tình ôn hôn, cho đến khi cả hai cùng không thở được mới dừng lại.

“Long, thiếp cho rằng người chàng phải lo lắng không phải là tiểu Long mà là nữ nhi của chúng ta.” Nàng ôn nhu nói.

Long Đan Thanh nhíu chặt lông mày “ý của nàng là....”

Ánh mắt hai người không hẹn mà nhìn về tiểu nữ nhi trên giường. Chỉ thấy bàn tay trắng nõn của đứa bé đang vui vẻ quơ quơ, xinh đẹp động lòng người kia là phiên bản của mẫu thân.

Tiểu oa nhi mới ra đời một tháng này liền mê hoặc tất cả những người từng nhìn thấy mình, đợi đứa nhỏ này trưởng thành liền thành thiếu nữ duyên dáng đáng yêu, chỉ sợ phu thê bọn họ sẽ bị người đến cầu thân làm phiền chết.

“Nương tử, ta thật yêu nàng.”

“Tướng công, thiếp cũng thế....”

Lúc này một đứa bé trai xinh đẹp chạy lại ôm chân cha, Long Đan Thanh một tay ôm lấy nó, để nhi tử ngồi lên bả vai mình, làm đứa bé không ngừng cười khanh khách.

Một bức tranh cả nhà hòa thuận vui vẻ thật đẹp....

Cho tới bây giờ Long Quan Ngữ chưa từng thấy bọn họ hạnh phúc như thế.

Có lẽ thứ hạnh phúc như vậy mới là thứ nam nhân muốn a!

“ Quốc vương, có muốn đi qua hay không?” Thị vệ thấp giọng hỏi.

“Không cần. Hồi cung thôi.” Hắn không muốn phá hư hình ảnh hạnh phúc làm người ta cảm động như vậy.

Hắn ở trong lòng đưa ra một quyết định.

Hắn sẽ thống trị quốc gia thật tốt, để người dân được trải qua cuộc sống hạnh phúc an bình, như vậy chính là báo đáp tốt nhất với Đường huynh.

Hắn tin, nhất định cả đời này họ sẽ hạnh phúc mỹ mãn.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-bi-nguyen-rua>